

WESTERN ROMAN
LASO

CIJENA 20 d. BROJ 468

**U SJENI
LEŠINARA**

Dan Roberts

U SJENI LEŠINARA

LASO 468

DAN ROBERTS: U SJENI LEŠINARA

Naslov originala: IM SCHATTEN DER GEIER

Recenzija: Mladen Stary, književnik

Copyright: Bastei Verlag, Bergisch Gladbach,
posredstvom Geisenheyner und Crone,
Stuttgart

Prijevod: T. Vodopija

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić,
Ljudevit Bauer (predsjedavajući), Nenad Brixy, dr Adolf
Dragičević, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jure-
la, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Is-
met Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGO-**
VORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO -Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost
SOUR-a »Vjesnik« n.s.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 –
Adresa uredništva: »LasO«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb,
Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO
Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n.su-
b.o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena
pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci
390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od
10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216
SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »LasO«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80,
ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM
36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za
devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »LasO«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i
jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, -'b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za
prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 – 1973. od 26. XI 1973.

LASO 468 izlazi 1. 10. 1982.

I

Ugledavši tragove Clay Rees se lagano podigao u sedlu.

— Evo ih! Nisu više daleko. Požuri, prijatelju, da ih što prije stignemo — reče svome konju. — Moramo ih vratiti natrag stadu!

Dva su tjedna prošla otkako je Rees stigao u Bluegrass Valley i zaposlio se u Johna Morgana, vlasnika ranča Skull. Tri dana je zajedno sa Chetom Quadeom jahao dolinom kako bi što bolje upoznao veliki Morganov posjed na kojem će od sada raditi. Nakon toga rančerga je uputio na jugozapad, najjužniji dio posjeda, gdje će živjeti u kolibi i brinuti se o stoci u to predjelu.

Rees je zadovoljan poslom. Čak mu je i drago što će ovdje živjeti sam, udaljen od ljudi,

bez ikoga tko bi mu mogao s lica pročitati njegovu ne baš lijepu prošlost.

Živjeti ovdje i brinuti se o tome da se dugoroga goveda ne bi udaljila više nego sto smiju, zaista mu odgovara i više je nego zadovoljan dobivši konačno posao.

Morganov je posjed uistinu golem i Bluegrass Valley presijecaju mnogi putovi. Mnogobrojna su mjesta na kojima se tvrdoglava goveda mogu odvojiti od stada želeći da nekamo sama odlutaju, pa Morganovi kauboји imaju pune ruke posla da ih zadrže u granicama posjeda.

Zamišljeno jašući Rees je pažljivo slijedio trag odlutalih goveda. Ocjenjujući da ih je tridesetak, znao je da će ih ubrzo

pronaći i vratiti. Trag ga vodio prema brdima Cochetopa, koja se kao najjužnija granica Bluegrass Valleyja uzdižu ispred vrhova lanca Sangre de Cristo.

Na pošumljenim brežuljcima Cochetopa mnogo je mjesta na kojima goveda, očito predvodena nekim svojevoluminarnim mladim bikom, mogu naći siguran zaklon.

Odjednom je Rees osjetio neku čudnu nelagodu. Podigavši glavu osvrnuo se oko sebe. Nije vidio ništa sumnjivo, ali usprkos tome osjećao se nekako čudno, kao da odnekud vreba opasnost. Taj ga osjećaj prati sve vrijeme otkako je iz Novog Meksika prešao u Kolorado. Ponekad je jači, ponekad slabiji, ali je gotovo stalno prisutan, zloslutno ga opominjući.

Rees ne zna zašto bi ga itko slijedio. Tri godine odsjedio je u zatvoru kako mu je bilo suđeno i izašao je kao slobodan čovjek. Zašto bi ga onda netko slijedio?

Sjetivši se ponovo tih triju godina provedenih u zatvoru, opet je zažalio što je tada skrenuo s pravog puta. Svjestan je da će mu ta prošlost uvijek na neki način štetiti i možda mu opet nanositi nove neugodnosti.

Odlučivši da ne razbija i dalje glavu stvarima koje ionako ne može promijeniti, Rees je svu svoju pažnju usmjerio na tragove goveda.

Tlo je prekriveno gustim sagom borovih iglica ali tragovi su i dalje dobro vidljivi. Mlad bik vrlo vješto vodi svoje stado između stabala. Rees je lagano

potegao uzde, konj se pomaknuo u stranu i taj je pokret spasio Reesu život, jer je u istom trenutku odjeknuo prodoran pucanj, parajući tišinu šumovitih bregova. Metak mu je, na sreću, samo lagano okrnio glavu.

Rees je na trenutak zateturao u sedlu, ali se odmah potom snašao i brzo reagirao. Desnicom naglo potegne vinčesterku iz navlake i baci se na zemlju otkotrljavši se u stranu. Dok je trčao prema skupini omorika da se iza njih zakloni, oko njega su zujali meci. Bacio se na zemlju, sagnuo, i ponovo odskočio.

Neprestano mijenjajući smjer konačno se uspio neozlijeđen domoći zaklona. Pucnji utihnuše. Očito je njegov napadač zaključio da je za sada besmisleno pucati.

Rees je otkočio pušku i pokušao, vireći iz zaklona, vidjeti napadača, ali nije vidio nikoga. Obojica su zaklonjena stablima i ako ništa drugo za sada su im barem iste mogućnosti da se ugledaju.

Rees uzdahne znajući da će se teško izvući odavde. Taj koji ga vreba zacijelo neće tako brzo odustati od napada i tko zna koliko će čekati na Reesov pokušaj bijega. Konj je stajao mirno poput kipa. Naučen je na pucnjeve i kao pravog rančerskog konja takvo što ga ne može uplašiti. Stoji i čeka gazdine zapovijedi.

— Postoji samo jedan jedini izlaz... — promrmeljao je Rees. — Moram pronaći toga napadača i vidjeti tko je. Kada bih samo znao zašto me je uopće napao?

Uspravio se i pogledao okolno drveće. Stabla su prilično debela i zna da će mu, uspije li otrčati od jednog do drugog, pružiti dobar zaklon.

Potrčao je. Debeli sag borovih iglica omogućuje mu da bude gotovo nečujan, ali pomislivši kako se zahvaljujući tim istim iglicama i njegov protivnik može nesmetano i nečujno kretati, Rees razvuče lice u grimasu.

Ubrzo je stigao do zaravni obrasle travom. Iza nje tlo se strmo uzdizalo. Stisnuvši oči Rees je zamišljeno promatrao strminu. Vjerojatno ga je napadač vidio, pa je lako moguće da je još na istom mjestu i čeka da se on pojavi.

Zaravan je veća od tri stotine metara. Rees se nastavio šuljati. Zlikovca što ga je napao morao bi na neki način iznenaditi i prići mu neočekivano, ali kako?

Ubrzo je zamišljeno zastao. Sunce obasjava manju čistinu usred šume, okruženu gustim drvećem. Prvo je naumio nastaviti put ali se potom, pogledavši prema uzvisini, pokoleba svjestan da ga na toj čistini razbojnik može vidjeti.

Ipak odluči da pokuša. Potrčao je i našavši se nasred čistine zaključio da je budala. No povratka više nema. Ako se samo trenutak zaustavi i okrene, bit će u još većoj opasnosti. Ovako barem može trčati neprestano mijenjajući smjer i time zavarati napadača koji je zapucao ugledavši ga kako trči. Noge su mu upale u pješčano tlo i zbog toga je gubio na brzini, ali nadao se

da će se ipak domoći zaklona iza drveća na drugoj strani.

Napadač je, međutim, gađao vrlo dobro i jedan je metak okrznuo Reesovu nogu. Kauboj je osjetio jaku bol, ali ako želi da ne bude ubijen, mora trčati dalje i što prije se zakloniti. I najmanje oklijevanje značilo bi smrt.

Koliko god mu je teško, Rees ipak uspijeva. Domogavši se zaklona bacio se ispod stabla i s olakšanjem odahnuo.

Sabravši se pokušao je vidjeti napadača, ali uzalud. Čovjek koji ga želi ubiti očito je našao vrlo dobar zaklon.

Rees se osjećao bespomoćno. Situacija u koju je zapao uistinu je bezizgledna. Izuo je čizmu i svezao ogrebotinu maromom što je nosi vezanu oko vrata. Znao je da se samo čekanjem može izvući. Čekanje i strpljenje jedino je što mu preostaje. Možda će njegovu protivniku dosaditi beskrajno čekanje, pa će napustiti zaklon.

* * *

Prošlo je sat vremena. Rees je i dalje čekao, ali se napadač još nije pokazao. Čini se da su podjednako izdržljivi i strpljivi i da neće tako lako popustiti.

Sporo teku minute, sporo poput sati, a prošlo je tek malo više od pola sata. Ne događa se ništa. Kauboj ne razabire ni najslabiji šum. Ne čuju se čak ni krtice ni crvendači što žive u ovom dijelu šume. Rees nepomično leži na tlu očekujući da se napadač ipak otkrije.

Odjednom se dosjetio kako je već prošlo deset ili jedanaest dana otkako je ovdje na najjuž-

nijem dijelu ranča Skull i kako bi danas zapravo trebalo da stignu kola s hranom.

To je jedina mogućnost da se možda izvuče iz ove nezgodne situacije u koju je upao. Kola s hranom vozi stari kuhar Smoky, ali najčešće ga prati nekolicina kaubojâ.

Rees je grčevito pokušavao izračunati stižu li danas kola ili tek za koji dan, ali ma koliko se naprezao, nije se mogao dosjetiti. Posljednji dani prolazili su brzo i ni sâm više ne zna koliko je vremena zapravo ovdje.

Dobivši konačno posao bio je toliko sretan da je uopće zaboravio brojiti dane. Možda kola stignu tek idući dan a to bi, za njega bio kraj.

Tamnokosi, stasiti mladić koji je prosjediâ tri godine u državnom zatvoru u Novom Meksiku konačno dobio posao, zabrinuto i zamišljeno strese glavom. Stisnuvši usne oprezno je motrio oko sebe, nadajući se da će Smoky ipak možda stići danas. Iskusan starac, ne zatekavši ga u kolibi i opazivši tragove što vode u planine, odmah će posumnjati da nešto nije u redu. Možda će prvo pomisliti da je otišao za govedima, ali kada ga duže vrijeme ne bude Smoky će vjerovatno posumnjati da je nešto pošlo po zlu.

Koliko je za to kratko vrijeme što se nalazi na ranču Skull upoznao ljude koji ovdje rade, Rees je uvjeren da su to sve momci koji su u svakom trenutku spremni pomoći drugu u nevolji.

Za sada, međutim, ne preostaje mu drugo nego da čeka i da se nada. Osjećaj mu govori da se ovo što se upravo događa tiče samo njega i da napad nije ni u kakvoj vezi s ljudima s ranča Skull. Koliko god pokušava, ne može se sjetiti razloga za napad.

Sunce je već bilo u zenitu, a napadač se još nije pomaknuo iz zaklona, očito strpljiv i odlučan u nakani.

— Ako ubrzo nešto ne poduzme, morat ću nestati odatle — zlovoljno promrmlja Rees.

Kako vrijeme odmiče, Rees je uvjeren da je posrijedi opasan čovjek, spreman na sve, i ako ne želi dovesti u opasnost ljude s ranča koji zacijelo sa svime ovim nisu ni u kakvoj vezi, morat će bježati i suočiti se s napadačem negdje izvan ove prekrasne doline u kojoj bi tako rado ostao i počeo novi život.

II

Prema Reesovim proračunima prošla su najmanje dva sata otkako nepomičan, osluškujući svaki i najmanji šum, leži u zaklonu visokih starih smreka.

— Ovako zaista više ne ide — zlovoljno će Rees. — Moram nešto poduzeti. Možda je ipak najbolje da pričekam sumrak?

Noć bi mu omogućila da se neopažen domogne svoga konja, ako životinja i dalje stoji na istom mjestu.

S gorčinom je pomislio da će morati napustiti ovaj lijepi

ranč. Otkako je pušten iz zatvora nije ga napuštao osjećaj da ga netko slijedi. Pomislio je kako bi bilo najbolje da prijeđe u Kaliforniju ili ode do Kanade. Možda tamo nađe mir.

Ma koliko mu se situacija čini bezizglednom, ipak je uvjeren da ga napadač ne želi odmah ubiti, nego vjerojatno prvo nešto od njega doznati. Možda u tome i jest njegova prednost.

Sunce se polagano spuštalo prema zapadu, obasjavajući gustom šumom obrasle bregeve. Rees se lagano protegne osjećajući kako mu se cijelo tijelo ukočilo.

Oprezno je ustao i počeo mahati rukama kako bi ih razgibao. Poskakujući, u jednom je trenutku izgubio ravnotežu i, posrnuvši, uhvatio se za obližnje stablo.

Podigavši pogled ostade skamenjen. Dvadesetak metara dalje od njega, naslonjen o stablo, stajao je Indijanac držeći pod pazuhom vinčesterku.

— Namjeravaš li možda poletjeti? — nasmije se Indijanac.

U Reesovoj glavi sve je vrvilo od misli dok se pokušavao prisjetiti tko je Indijanac pred njim. Zamijetivši Indijančev veliki nos, odjednom je siguran da je to Big Nose, poglavica plemena Kiowa što je nastanjeno sjeveroistočno od ranča Skull.

Prije nego što se Morgan nastanio u dolini, Kiowe su bili gospodari tog dijela zemlje. Dolaskom Morgana i njegovih ljudi oni duduše nisu više jedini stanovnici toga prekrasnog dijela zemlje, ali ne sma-

traju Morgana svojim neprijateljem. Dapače, dobro su se sprijateljili i surađuju koliko je god moguće.

Kao dječak, poglavica je polazio školu bijelaca i dobro ih upoznao. Lukav je i mudar pa zna kako se u životu treba postaviti. U Morganu je našao dobrog susjeda i istinskog prijatelja. Već su nekoliko puta jedan drugome pomogli i obojica se zaista mogu osloniti jedan na drugoga.

— Jesi li možda izgubio jezik, bijelče? — upita Big Nose.

— Ne, nisam, ali zatečen sam, poglavico... Nisam te opazio i iznenadio si me!

— Da, vi ste bijelci nalik na čegrtuše... — nasmije se poglavica. — Imate uši, ali ne čujete, imate oči, ali ne vidite. Čudni ste vi stvorovi. Jedino vam je njuh lošiji od njuha zmije, jer da vam je barem on kao u njih, sada bi me ti, bijelče, bio nanjušio, ovako... — tresući glavom poglavica se i dalje smiješio.

— Možeš li mi pomoći, poglavico? — upita Rees. — Gore među stijenama i drvećem je čovjek koji me želi ubiti. Sve sam pokušao, ali ne mogu mu se približiti. Ako pokušam još za dana nestati, spriječit će me i vjerojatno ubiti.

— Nekoliko mojih ratnika već je gore — nasmije se poglavica. — John Morgan i Chet Quade približavaju mu se s druge strane kako bi ga spriječili da se povuče pred mojim ratnicima. Došao je i Smoky. Spreman je da zapuca u svakom trenutku, ako bi bilo potrebno. Ne brini se, bit će sve u redu!

Znači, ljudi s ranča Skull ipak su stigli. Sada, kada je stigla pomoć, Reesu je čekanje još teže. Big Nose podigne pogled prema mjestu gdje su pretpostavljali da se krije napadač.

Ubrzo se začuo odjek konjskih kopita kako odzvanja nizbrdicom.

— Očito je opazio moje ljude — razočarano će poglavica. — Uspjet će pobjeći. Moji ratnici nemaju konje.

Tišinu je proparalo nekoliko grlenih povika.

— Pobjegao je — zlovoljno će poglavica. — Idemo oдавде — doda i izade iz zaklona.

Rees je krenuo za njim. Osvrnuvši se oko sebe ugledao je u daljini kola s ranča Skull. Ubrzo prepozna Smokyja.

— Znači da je ipak uspio pobjeći — promrmlja Smoky zaustavivši kola pokraj poglavice i Reesa. — Imao si sreće, mladiću! Nije to neki početnik već zasigurno iskusan lovac na ljudske glave. Da mi je samo znati zašto baš tebe progoni — zamišljeno će kuhar upitno gledajući Reesa dok je ovaj prilazio svome konju. — Ubrzo ćemo to saznati. Naš gazda, naime, ne voli kada netko puca na njegove ljude. To vrijedi i za one koji su tek prije kratkog vremena postali dio naše družine...

Nešto je u Smokyjevu glasu navelo Reesa da se nasmiješi i reče:

— Nemam što kriti.

Poglavica Big Nose otrčao je do povećе skupine grmlja i ubrzo se pojavio na ledima svoga konja. Odmah iza njega dotrčаше četiri ratnika i javiše

svome poglavici što se dogodilo.

Obavijestivši ga o svemu, odoše po svoje konje sakrivene iza grmlja poput poglavičina.

* * *

Ugledavši Morgana i Quadea, Rees je vidio da je rančerovo lice smrknuto i zamišljeno. Što Quade misli nitko ne može dekučiti, jer, mu lice, kao i uvijek, ne odražava nikakav osjećaj, a tamne oči mirno promatraju ljude oko sebe.

— U napadača ima indijanske krvi — reče Big Nose — ali ne pripada ni jednom plemenu, jer nosi odjeću bijelog čovjeka. Jabučne kosti su mu široke kao u Apaša, ali je svijetlih očiju. To je sve što su moji ratnici mogli vidjeti — obavijestio je Big Nose prijatelje saslušavši svoje ratnike.

Morgan je zamišljeno pogledao svoga novog čovjeka, a potom se zahvalio poglavici.

Big Nose se nasmiješio, digao ruku u znak pozdrava i Indijanci ubrzo nestаđоše prema sjeveru.

— Clay Rees, mislim da nam imaš nešto reći — mirno će Morgan. — Vučeš za sobom, čini se, opasan trag. Zašto? Znam, nije pristojno da te ispitujem o stvarima koje me se možda uopće ne tiču, ali je riječ ipak i o mojem ranču. Živimo u srcu Kolorada i svuda oko nas lutaju tragači za zlatom koji u potrazi za žutim bogatstvom prekopavaju svaki kutak. Među njima ima i takvih koji se, umorni od traganja s vremena na vrijeme odlučuju domoći novca na lakši način,

pljačkom. Dosta smo već takvih sukoba imali i nadam se da uviđaš kako sve ovo nije samo tvoja stvar...

Rees je lagano odmahnuo glavom. Sada, kad je čuo što je rekao poglavica Kiowa, jasno mu je tko ga je vrebao gore u bregovima, ali ne može vjerovati da je to istina. Ipak je samo on tri godine proveo u zatvoru. Svi su ostali uspjeli pobjeći. Što sada žele od njega? Zna da mora Morganu nešto reći.

— Poslušaj me, kauboju — promrmlja Quade. — Svi smo mi spremni pomoći jedan drugome ako je potrebno. Spremni smo stoga pomoći i tebi, osim ako te ne progoni zakon. Mirno možeš ispričati što je posrijedi. Svima nam je jasno da svatko jednom može pogriješiti. Isto tako može ubrzo spoznati svoju grešku i vratiti se na pravi put.

— Tri sam godine odsjedio u zatvoru u Novom Meksiku — duboko udahnuvši izusti Rees. — Pustili su me nakon što sam odsjedio cijelu kaznu. Napustio sam zatvor kao slobodan čovjek, ali vjerujte mi da mi nije bilo lako.

Morgan je samo kimnuo. Slutio je da će čuti nešto takvo, ali ipak nije sasvim zadovoljan Reesovim odgovorom.

Ako ništa drugo, nedostaje barem razlog zašto je Rees morao odsjediti tri godine u zatvoru. Ne želi ga za sada dalje ispitivati, sluteći da je i ovo priznanje teško palo mladom kauboju. Siguran je da će mlađić jednom već ispričati cijelu priču.

— Možeš li barem naslutiti tko te to slijedi? — raspita se Smoky. — Znaš li što želi od tebe?

Rees je odlučno odmahnuo glavom ne želeći dalje o tome govoriti.

Njegove sumnje nisu još potvrđene i ne želi za sada spomenuti bilo koga. Ipak može napadač biti samo jedan od njegovih nekadašnjih drugova koji su, dok je on sjedio u zatvoru i dan za danom radio u kamenolomu, uživali u opljačkanu novcu. Vjerojatno su odlučili da ga se riješe prije nego što ih potraži i zatraži svoj dio novca.

Sve se to Morgana ne tiče i Rees ne želi ljude s ranča Skull uvući u tu prijavu igru. Nije još za sada shvatio da su ga ljudi s ranča primili kao jednog od svojih i da su mu spremni u svakom trenutku pomoći. Previše je zla doživio a da bi mogao shvatiti kako je netko spreman boriti se za drugoga iz samog osjećaja drugarstva.

Prešavši rukom preko čela osjeti umor. Smoky opazi mlađićevu povezanu nogu.

— Pobrinut ću se za tvoju ranu, momče — mirno će Smoky i side s kola. — Dat ću ti mast koju ćeš dva puta na dan utrljati u ogrebotinu. Ne brini se, neću ti podvaliti mast za kola — dodaje smiješeći se. — Mast sadrži raznovrsno samljeveno bilje. Vidjet ćeš kako će rana brzo zacijeliti.

— Chet će noćas ostati s tobom — reče Morgan gledajući Smokyja kako vješto zamata kaubojevu nogu. — Predosjećam da taj momak nije daleko.

i uvjeren sam da će se još no-
ćas ponovo pojaviti.

Quade je kimnuo, sjahao i
krenuo prema kolima da bi ski-
nuo s njih zalihe namirnica što
su ih dovezli.

— Sutra ujutro doći ćeš na
ranč — nastavi Morgan. — Po-
slat ću dvojicu kaubojja koji će
vas zamijeniti.

To je sve što je rekao, ali vid-
ljivo je da je zabrinut.

Ubrzo su Quade i Rees ostali
sami, gledajući za kolima kako
se polagano gube u smjeru sje-
verozapada prema ranču
Skull.

* * *

Quade se nasmiješio uzja-
havši svoga konja i pogledao u
smjeru tragova odbjeglih go-
veda.

— Otići ću po goveda a ti bi
mogao za to vrijeme pripre-
miti večeru — reče pogledavši
Reesa. — Na žalost, imamo
samo grah. Već dugo sanjam
neko drugo ukusno priređeno
jelo, na primjer ukusnu tjeste-
ninu.

Rees se nasmiješio noseći
vreću sa zaliham a hrane u
kuću.

Jašući za tragovima Quade
se malo kasnije osvrnuo u
sedlu i sa zadovoljstvom opa-
zio dim iz dimnjaka kolibe.
Kauboj je, znači, prionuo kuha-
nju.

Clayu Reesu je tek dvadeset
i pet godina a već je vrlo dobar
kauboj. Prije nego što je zavr-
šio u zatvoru, živio je sam, pa
je naučio prilično dobro ku-
hati.

Budući da mu ne preostaje
ništa drugo, priredit će grah.

Na ranču je jeo sigurno raz-
novrsnije.

Pripremajući večeru, Rees je
pomislio kako je Morganovim
ljudima zaista dobro, jer se
John Morgan u svakom po-
gledu brine o njima, iako do-
bre i ukusne obroke u prvom
redu moraju zahvaliti starom
dobročudnom Smokyju koji je,
kako je Rees našao, došao iz
Teksasa i poznat je kao umjet-
nik u svome poslu. Umješan
kuhar može i s malo novca i
siromašnim dodacima prire-
diti ukusna jela. Potrebna je
samo volja.

Sat kasnije začuo je zlo-
voljnu riku goveda i, izašavši
pred kolibu, ugledao tridesetak
životinja predvođenih mladim
bikom.

Osjetivši zamamni miris iz
kolibe, Quade je sjahao smije-
šeći se i krenuo prema ulazu, a
Rees je, gledajući mladog bika
kako nevoljko odvodi svoje
malo stado prema obližnjim
oborima, pomislio kako će
morati svladati mnoge teškoće
da bi zadržao svoje stado, jer u
sukobu sa starijim iskusnijim
bikovima sigurno neće moći
izvojevati pobjedu.

Kauboj s gorčinom pomisli
kako su i te životinje kao ljudi.
Uvijek moćniji silom žele slabi-
jim oduzeti sve što ovi posje-
duju.

* * *

— Ako Smoky ikada ode na
duži put, morat ćeš preuzeti
njegovo mjesto kuhara — nas-
mije se kasnije Quade odlo-
živši žlicu. — Stari lisac zasi-
gurno ne bi ovo bolje priredio.

– Možda, ali zato više nema ni komadića slanine – nasmije se Rees.

– Nije važno, ionako bi se za dva dana užegla. Ovako smo je barem sada slasno pojeli. Gdje si zapravo naučio kuhati, kauboju?

– Kod kuće, na svom ranču – nespješno će Rees.

Netom izgovorivši tu rečenicu, svjestan je da je njome ispričao nešto o sebi. Ipak nije ljut. Ionako će jednom morati ispričati svoju priču.

– Za sat vremena past će mrak – reče Quade hineći da nije opazio kako je Rees svojim odgovorom razotkrio dio sebe. – Prije mraka odjahat ću prema Golden Cityju. U bregovima postoji uzak puteljak. Tamo ću se smjestiti i promatrati našu kolibu. Ako se napadač pojavi, zasut ću ga mecima. Nadam se da će konačno shvatiti kako mora odustati.

Rees je samo kimnuo osjetivši neku čudnu povezanost s tim čovjekom koga jedva poznaje, a ipak mu se čini kao da su već odavno prijatelji.

Quade, predradnik ranča Skull, pristao je momak, vitak, dobro građen i već je na prvi pogled vidljivo da u njegovim žilama teče malo indijanske krvi.

Pomogao je Reesu oprati posude i prije sumraka napustio kolibu.

Rees je stojeći na vratima gledao za Quadeom. Kada se ovaj okrenuo u sedlu, Rees je podigao ruku u znak pozdrava. Uvjeren je da je stekao prijatelja, a to čovjeku kao što je on, naučenu na odbijanje, mnogo znači.

Mogući promatrač mora biti uvjeren da Quade odlazi u Golden City i kako će Rees, znači, sam provesti noć u kolibi.

Mladi kauboj osjetio je neku čudnu nelagodnost. Predosjećao je da će ga čovjek koji ga je već u podne pokušao ubiti posjetiti ove večeri ili noći, odlučan da izvrši svoj naum.

Ugasio je vatru u kaminu i odustao od kave koju je namjeravao skuhati. Konj što ga je svezao iza kolibe miran je i za sada se očito nitko ne pokušava približiti.

* * *

U međuvremenu se potpuno smračilo i samo blaga svjetlost zvijezda obasjava kolibu. Vrhovi bregova uzdižu se prema nebu nalik na gorostase. Priroda je uronjena u tamu i tišinu nailazeće noći.

Rees je provjerio je li vatra uistinu ugašena. S puškom u ruci pažljivo je otvorio vrata i odšuljao se u mrak. Nije mu bilo ni na kraj pameti da u kolibi mirno čeka mogući napad svoga protivnika. Ako se ne vara, sudeći po opisu što ga je dao Big Nose, napadač bi morao biti Nick Bolger, sin bijelca, trgovca i Indijanke iz plemena Apaša. Indijanci su ga odbacili ne htijući ga primiti kao svoga brata, a i bijelci ga preziru jer je mješanac.

Dok je Rees sjedio u zatvoru, Bolger je s ostalima zacijelo uživao trošeći ukradeni novac, pa se mladić pitao što sada taj čovjek hoće od njega.

Rees se odšuljao iza kolibe i nestao među drvećem. Otkočio je pušku i legao na mekani sag

borovih iglica, spreman da dočeka napadača. Jedino što mu preostaje jest da čeka, ali ovaj put ne zadugo.

Opazivši neku sjenu kako se oprezno šulja prema kolibi, Rees je uvjeren da nije prošlo ni pola sata otkako se sakrio iza borova što okružuju kolibu. Čovjek se šuljao umješno kako to umiju samo oni u čijim žilama teče barem malo indijanske krvi. Pred sobom je nosio osušeni grm i tako zaklonjen približavao se kolibi korak po korak. Domogavši se stražnjeg zida kuće, čovjek se priljubio uz drvene stijenke i neko vrijeme stajao nepomično.

Ubrzo potom sjena se približila vratima, rukom pronašla zasun i naglo ih otvorila. U istom trenutku oglasila se Quadeova vinčesterka i meci se sručiše na kolibu. I Rees je zapucao.

Napadač se sagnuo, odskočio okrznut jednim metkom i potrčao neprestano mijenjajući smjer. U trku, sklanjajući se čas iza nekog grma, čas iza stabla, nestao je zaklonjen gustim drvećem na jugozapadnom obronku.

Rees je odahnuo. Znači da je ponovo izvukao živu glavu, ali bez Quadeove pomoći sumnja da bi uspio. Čovjek koji ga očito po svaku cijenu želi ubiti previše je smion i lukav.

— Hek, ja sam! — začuje desetak minuta kasnije Quadeov glas. — Spusti pušku!

— Prepoznao sam te, Chete — mirno će Rees. — Čini se da je moj prijatelj za sada nestao svještan da se ne može suprot-

staviti dvojici. Ali neće odustatu samo tako, u to možeš biti siguran...

Quade je sjahao, odveo konja pod natkriveni dio iza kolibe, rasedlao ga i unio svoje stvari u kolibu. Prolazeći pokraj Reesa pogledao ga je mirno. Izmijenili su poglede kao da su mnogo toga rekli, ali za sada Quade ne želi primoravati mladića da mu ista priča. Sve će doći s vremenom, u to je uvjeren.

— Jesmo li ga možda pogodili? — raspita se Quade.

— Samo okrznu li.

— Možda će od sada biti oprezniji. Sada zna da smo dvojica i vjerujem da će biti još lukaviji. Uvjeren sam da čeka novu priliku.

Zamišljeno promatrajući predradnika s ranča Skull, Rees je spoznao da je Quade jedan od onih smionih i neustrašivih ljudi koji tako dobro rukuju oružjem da bi njime mogli zadržati za život.

Quade opazi zainteresirani pogled mladoga kauboja i nasmiješivši se odluči da mu ispriča nešto o sebi, nadajući se kako će to možda ponukati mladića da ispriča nešto o svom životu.

— Ako mi skuhaš šalicu kave, ispričat ću ti kako sam došao ovamo — nasmiješi se Quade.

Rees je ponovo pripalio vatru u kaminu, ulio vodu u lončić za kavu i sjeo za stol pažljivo slušajući Quadeovu priču o vremenu kada je život zaradivao kao plaćeni revolveraš.

Prije nekog vremena upoznao je Mary Lou, Morganovu

kćerku koja je putovala svome ocu, jer su umrli njezini djed i baka, kod kojih je živjela za građanskog rata. Posjed Morganovih u Alabami, velika plantaža pamuka, bio je uništen i kada je djevojka dobila očevu obavijest kako se s nekolicinom ljudi i velikim stadom goveda namjerava nastaniti u Bluegrass Valleyju u Koloradu, odlučila je krenuti ocu unajmivši pratioca.

Quade ih je susreo u preriji i kada se pokazalo da vodič nije ništa drugo do zlikovac. Quade ga je bio primoran ubiti.

Doveo je djevojku na Morganov ranč i odlučio ostati kod Morgana, naučivši od djevojke da pravi muškarac ne smije razarati i uzalud tratiti vrijeme, nego pokušati što više stvoriti.

— Tako sam, eto, ostao i do danas nisam zbog toga požalio — zamišljeno će Quade. — Naravno, i dalje sam često bio primoran potegnuti revolver, ali u ovoj zemlji koja se tek nastanjuje i postepeno izgrađuje to i ne iznenađuje.

Naša dolina okružena je divljim gradovima i naseljima, mnogi tragači za zlatom prolaze njezinim putovima, a s njima i skitnice i ostali ološ neprestano stvarajući neprilike. Do sada smo ipak uvijek uspjeli održati red na našem ranču i uvjeravam te, Clay, da ćemo i dalje poduzimati sve kako ga nitko ne bi ugrozio.

Rees je neko vrijeme šutio razmišljajući o tome što je upravo čuo. Ubrzo je zaključio da bi bilo besmisleno pobjeći, jer u životu ima stvari pred ko-

jima se čovjek ne može sakriti i bolje je da im se što prije suprotstavi.

— Chete, ne bih te želio uvrijediti — zamišljeno će Rees — ali zamjećujem da u tebi ima indijanske krvi... Reci mi kako si se snašao među ovim ljudima ovdje?

— Većina ovdašnjih ljudi došla je iz poljoprivrednih krajeva — nasmijao se Quade. — Tamo je svatko vrijedan samo toliko koliko umije, može i želi dati od sebe. Nitko te ne cijeni prema boji kože, samo prema onome što radiš i kako se ponašaš. Imaš pravo, moja je baka bila Indijanka iz plemena Komanča a i ja sam nekoliko godina živio s njima. Od svoje četrnaeste godine brinem se sam o sebi i otkako sam se nastanio na ranču Skull, znam da sam odabrao pravi put.

Još su neko vrijeme razgovarali i Rees je zaključio da je predradnik ranča Skull iskusn i pošten čovjek od kojeg može mnogo toga naučiti.

Ponovo je pomislio na tri godine što ih je proveo u zatvoru, tri godine života koje su mu se činile kao vječnost i za kojih je imao dovoljno vremena da bezbroj puta požali glupost u koju se dao uvući. Prije toga brinuo se o svojem malom uzgajalištu konja što ga je naslijedio od ujaka.

Maleni ranč donosio mu je upravo toliko novca da donekle pokrije troškove i nekako krpa kraj s krajem. Možda je i zato, našavši se u novčanoj stisci, popustio zamamnoj ponudi razbojnika i pristao da bude sudionik u pljački. Raz-

mišljajući o svemu tome što je sada već više od tri godine iza njega, zaspao je i probudio se u svitanje.

Noć je protekla mirno. Napadač koji je već dva puta pokušao ubiti Reesa ove se noći nije više pojavio.

Čim se počelo daniti, osedlali su konje i odjahali u smjeru sjeverozapada prema ranču Skull.

Putem su susreli dvojicu Morganovih kauboja koji su po zapovijedi svoga gazde jahali prema pograničnoj kolibi na jugoistoku. Oko podneva stigli su na ranč i projahali ispod velike grede o koju je pričvršćena golema lubanja starog bika Old Mossyja. Po toj je lubanji ranč svojedobno dobio ime, jer Skull znači lubanja.

III

Iz kuhinje je dopirao Smokyjev veseli glas. Starac je pjevao, očito dobro raspoložen. Kada je dobre volje, uvijek pjeva, iako ga svi zbog toga zadirkuju uspoređujući mu glas s kreketanjem žaba iz obližnjeg jezera. Quade je čak jednom rekao da mu je glas nalik na kreštanje promukla gavraņa. Starac mu se, međutim, ubrzo osvetio i prvom prilikom umjesto juhe ulio mu je u šalicu prijavu vodu od posuda. Kad je Quade opazio podvalu, bilo je već prekasno.

Tako ljudi s ranča Skull ne prestando zadirkuju jedni druge, svi se međusobno izvrsno slažu i razonode se takvim šalama, izazivajući smijeh.

Smoky je kroz prozor ugledao Quadea i Reesa na čijem se licu odražavala zabrinutost i tuga.

— Do vraga, moramo nekako pomoći tom mladiću — promrmlja Smoky razgovarajući s Leejem, starim psom ovčarom.

Pas je zamahnuo repom nadajući se da će dobiti komad mesa.

— Nećeš dobiti ni komadić mesa. Nemoj me moliti! — reče Smoky. — Danas si me gurnuo u jezero i zahvaljujući tebi okupao sam se već u ranu zoru, a uopće ne volim kupanje. Nema mesa, prijatelju! Moram te nekako kazniti.

Pas je ustao, polagano prišao vratima i šapom zagrebao po drvetu.

— Tako, dakle, znači uvrijedio si se — namrštio se Smoky. — Kako hoćeš — dodao je i otvorio vrata. — Uostalom, ionako si cijele dane kod svjetloke Myriam Sunbeam i Leroya. Možda ponovo ideš k njima? Mogao bih se kladiti da cijelo vrijeme naganjaš ovce u onoj dolini — dodao je smiješeći se.

Leroy Spade upozorio je Morgana na ovu prekrasnu dolinu i doveo ga ovamo. Nekoć se uveliko bavio lovom i bio traagač. U toku godina upoznao je Kolorado kao vlastiti džep a sada se, čini se, smirio i živi s mladom ženom koja u susjednoj dolini uzgaja ovce.

Myriam Sunbeam stigla je ne tako davno u Kolorado. Za duga puta ovamo izgubila je muža i veliki dio stada, ali nekako se snašla, nastanila u sus-

jednoj dolini i počela život gotovo iz početka. Odlučna i uporna nije se predala i uspjela je. Morgan se pokazao kao dobar susjed.

Spade sve više vremena provodi kod lijepe žene, ali zato ne zaboravlja prijatelje na ranču Skull. Kad god je potrebno, Morgan zna da se može osloniti na njega, isto kao što i Spade zna da u svakom trenutku može računati na pomoć ljudi s ranča Skull.

Smoky je napunio tanjure jelom i stavio ih na veliki poslužavnik. Posudu za kavu napunio je vodom i postavio je na štednjak, a potom jelo iznio na verandu.

Za okruglim i masivnim drvenim stolom sva šesterica imaju dovoljno mjesta: Morganova kći Mary Lou, John Morgan, general Carrington, Chet Quade, Clay Rees i, naravno, stari uvijek za šalu raspoloženi Smoky.

Poslije završena jela, kada je kuhar ustao, sakupio tanjure i uputio se u kuhinju po kavu, Morgan reče:

– General Carrington i ja smislili smo nešto što bi trebalo da te zanima, kauboju – reče gledajući Reesa u oči.

Kaubojevo lice doimalo se tmurno i zatvoreno dok je Morganov smiješak popraćen toplinom i naklonošću prema mlađiću koji ga na neki način podsjeća na njega samog dok je bio u njegovim godinama.

– Clay, pratit ćeš prijevoz mesa u Golden City – javi se Carrington. – Shorty i Brazos dovest će danas kola na ranč, a sutra ćete ih odvesti u grad i

kada prodate meso, kupiti sve potrepštine.

Uto se pojavio Smoky noseći vrč s kavom i šalice.

– Samo zato što te neki ludak očito želi ubiti moram ja ostati ovdje, a ti ideš u grad – mrmljao je kuhar glumeći zlovolju i krišom se smješкао. – A namjeravao sam kockom udvostručiti svoju uštedevinu.

– I potom je naravno izgubiti na kartama – nasmije se Quade.

– A tko zna ne bi li sve potrošio na žene – reče Mary Lou jedva zatumljujući smijeh dok je starac ljutito, uz tresak, odložio vrč s kavom na stol.

– Što ti znaš o tim ženama? – ljutito će Smoky. – Djevojka poput tebe ne smije razbijati glavu takvim stvarima. O ženama iz saluna ne bi smjela znati ništa.

Svi se nasmijaše kao i uvijek spremni na šalu i zadirkivanje. Svi se na ranču poznaju dovoljno i toliko su se sprijateljeli da se šale jedan na račun drugoga, bez bojazni da bi se itko mogao uvrijediti.

– Ako ti Chet možda šapće neke gluposti, uvjeravam te da ću mu pokazati tko sam – nastavi Smoky podigavši ruku prema Quadeu.

Quade se nasmije, a Mary Lou lagano pocrveni.

– Vjerujem da moja kći već vrlo dobro zna o ljudima – tajanstveno se nasmije Morgan – ali ako ikada zaključim da ne mogu s njome izaći nakraj, uvjeravam te, Smoky, potražiti ću te i zamoliti da mi pomogneš – doda uz smiješak.

Morgan je već prije dosta vremena opazio da se među Mary Lou i Quadeom razvilo nešto više od prijateljstva.

Smoky je nešto promrmljao a potom razdijelio kavu.

— A što se tiče kartanja i kocke — nastavi Smoky obrativši se Quadeu — nemoj smetnuti s uma da se mora ponekad i izgubiti i da se ne može neprestano dobivati. Osim toga, momci u Golden Cityju izgubili bi volju za kartanjem sa mnom kad bih im baš uvijek oduzeo sav novac. Dakle, moram ponekad popustiti, jer inače ne bih imao s kime više igrati.

— Kako bi bilo da nastavimo razgovarati o Clayu? — javi se general Carrington i pripali cigaru. — Shorty, Brazos, Chet i ja idemo s njime. Možda će nitkov koji ga je pokušao ubiti poći za nama i u gradu počiniti neku nesmotrenost, pa ga uspijemo uhvatiti.

Clay je pomislio na Nicka Bolgera i odmah zaključio da on zacijelo neće počiniti neku nesmotrenost. Ljudi kao on nikada ne griješe. Ipak je Clay bio suglasan sa svime što su Morgan i Carrington predložili i odlučio se uvjeriti jesu li to uistinu njegovi nekadašnji ortaci odlučili da ga ubiju.

— U redu — mirno će Clay. — Spreman sam da poslužim kao mamac. Nadam se da ćemo uspjeti!

— Znači, dogovoreno — kimnuvši će Morgan. — U svitanje krećete odavde i negdje kasno popodne stići ćete u Golden i Carrington pobrinut će se da kupe sve što je potrebno, a Bra-

zos i Shorty pripazit će na tebe, ne ispuštajući te ni trenutak iz vida.

Popili su kavu i ustali.

— U toku popodneva mogao bi pomoći u staji — obrati se Quade Reesu.

Ovaj je kimnuo i uputio se prema staji. Pola sata kasnije pridružio mu se Carrington.

— Što vas je zapravo dovelo na ovaj ranč, generale? — raspita se Rees.

Carrington se nasmiješio prisjetivši se kako je Morganu donio njegovu sablju koju je ovaj nekadašnji major prilikom kapitulacije predao generalu sjevernjačke vojske. Prešao je rukom preko svoje bijele brade i ispričao mladom kauboju zašto je i kako napustio vojsku.

— I dalje sam uvjeren da bismo mogli s Indijancima živjeti u miru, kada bismo poštovali potpisane ugovore, ali to političarima, naravno, ne odgovara i general Grant, vrhovni zapovjednik naše vojske, mora se pokoravati odlukama što ih donesu odgovorni u Washingtonu. Usprkos svemu i dalje smijem nositi uniformu. Zadržao sam i titulu. Jedino je plaća koju primam premala a da bih mogao živjeti od nje. Ovdje sam našao novu domovinu. John i ja u mnogočemu smo slični, a vidim da mogu biti od koristi, jer se ne osjećam još toliko starim da bih cijeli dan sjedio u naslonjaču ništa ne radeći.

Sjedokos, pedesetih godina, general Carrington nije za staro željezo. Ako i nije najmladi, mladost nadomješta iskustvom.

– Odakle se jučer Big Nose pojavio tako iznenada? – upita Rees Carringtona.

– Poglavica Kiowa uvijek se pojavljuje iznenada i neprestano je prisutan u našoj dolini. Njegovi ljudi vide sve što se događa, a samo povremeno uskaču u zbivanja, i to onda kada vide da je njihova pomoć prijeko potrebna. Živimo u miru i pomažući jedni drugima svi smo zadovoljni.

Kasno poslije podne Shorty i Brazos doveli su na ranč kola s mesom. Preko mesa su prebacili šatorsko krilo da na nj ne bi nagrnule muhe.

Brazos je visok i doima se gotovo kao div, pa možda i stoga Shorty, u usporedbi s prijateljem, izgleda niži nego što jeste.

* * *

Na dolinu se polagano spuštao mrak. Kroz otvorena kuhinjska vrata prodirala je svjetlost vatre. Smoky je bio zaokupljen pripremanjem večere. Iz daljine je s jezera dopiralo kreketanje žaba.

– Još malo pa će i Smoky zapjevati, a onda će se žabe uvrijediti i zašutjeti – nasmiješi se Brazos naslonjen o kuhinjski zid.

– Hej, budi tako dobar pa odnesi ovo do jezera – javio se malo kasnije Smoky.

Brazos je s nevjericom prihvatio smotuljak u novinskom papiru što mu ga je pružio kuhar.

– Što je to? – začudeno će Brazos. – Je li to možda hrana za žabe kako bi ih udobrovoljio što im neprestano smetaš

pri kreketanju? – doda smiješeći se.

– Ne, nije – odvrati kuhar. – To je komad mesa za Leeja. Bio je danas cijeli dan vrlo pristojan, pa je vrijeme da konačno ponovo jednom dobije lijepi i slasni govedski odrezak. Znaš i sam koliko voli odreske.

Brazos je obećao da će odmah požuriti do jezera, ali odlučio da veći dio mesa zadrži za sebe.

– Naravno da ću odnijeti meso, Smoky – nasmiješi se Brazos. – Evo, već idem.

Uistinu se uputio prema jezeru, ali ubrzo, čim se uvjerio da ga nitko ne gleda, skrenuo je i sakrio se među žbunje.

Lee se našao u blizini, nanjušio meso i dotrčao veselo mašući repom.

– Pričekaj malo. Dat ću ti zalogaj, ali prvo da vidim što je unutra pa da i sâm pojedem komad.

Razmotao je papir pokušavajući odgurnuti od sebe nestrpljivog ovčara koji je, nanjušivši meso, svakako htio što prije dobiti slatki zalogaj. U mraku što ga je okruživao kauboj nije vidio što se krije u smotuljku. Pohlepno zgrabi i u istom trenutku bolno krikne. Nešto metalno, čvrsto mu je stisnulo prste obujmivši ih poput užarenog obruča.

– Proklet bio, Smoky! – zaurlao je Brazos i ispustio meso iz ruke.

Ovčar je oduševljeno zgrabio slastan zalogaj i mašući repom od veselja počeo zadovoljno jesti dok je Brazos skakao s noge na nogu, tresao rukom i

spominjući Smokyja psovao najčudnijim psovkaama što su mu pale na pamet.

Pojevši sve, Lee je sjeo do kauboja i tiho cvilio.

— Zar ne vidiš i sâm da nemam više mesa kod sebe? Samo imam nešto metalno na prstima. Ubrzo ćemo saznati što je to — doda i odlučno se uputi do kuhinje.

Ušavši s prijetnjom i prijekom u očima ispruži ruku prema kuharu.

— Što si to učinio, prokleta ništarijo!

Brazos pogleda svoju ruku obasjanu svjetlom što ispunja kuhinju i vidje kako su mu prsti stisnuti mišolovkom.

— Ah, da...zaboravio sam ti reći da usput postaviš uz jezero ovu zamku za žabe. Zaista već previše dosađuju... — ne hajno će kuhar dok su mu se oči sjale od zadovoljstva i u njima poigravao lukavi smijesak.

— I sâm dobro znaš da ovo nije zamka za žabe već obična mišolovka! — bijesno će Brozos. — Stavio si je uz meso, i to namjerno! Ti, prokleti...

— Je li moguće da vjeruješ kako bih ja takvo*što učinio? — smiješeći se upita Smoky.

— Naravno da vjerujem! Od tebe čovjek može sve očekivati — ljutito promrmlja kauboj. — Nego, pomози mi radije da se oslobodim te napasti. Pritišće me kao užareno željezo. Hajde! Što čekaš?

— Ali kažem ti da je to obična zamka za žabe — uporno nastavi kuhar. — Tako mi je barem rekao čovjek koji mi je prodao ovu spravu.

— Ne vjerujem!

— Uostalom, kako si uopće pronašao tu zamku, prijatelju? — odjednom će Smoky. — Nije moguće da sirotom Leeju ne želiš prepustiti ni komadić ukusna mesa. Dakle?

— Mislio sam kako bismo mogli podijeliti taj tvoj odrezak i... — promrmlja smeteno kauboj.

— Nemaš ti što misliti — prekinе ga Smoky. — Zamolio sam te da meso odneseš Leeju, a ti si ga očito namjeravao sâm pojesti.

— Dobro, dobro, osvetio si mi se, priznajem. Ali sada je na meni red. Čekaj...smislit ću ja već nešto — mrzovoljno je mrmljao Brazos izlazeći iz kuhinje i trljajući nabrekle crvene prste.

IV

Kasno popodne idućeg dana kola što prevoze meso stigla su u Golden City. Cijelim putem nije bilo nezgoda, ali trojica iskusnih ljudi s ranča Skull osjećaju da ih cijelo vrijeme netko prati.

— Cijelim se putem nije pokazao — zamišljeno će Clay Rees ulazeći u grad.

— Ali slijedio nas je cijelo vrijeme — nasmiješio se Quade. — Vjerojatno ima u sebi indijanske krvi, kako su rekli i Kiowe su ga vidjeli. U svakom slučaju vrlo je snalažljiv i poznaje mnoge smicalice.

— Jesi li ga ti možda vidio? — začudio se Rees. — Ja u svakom slučaju nism ništa opazio...

— Nisam ga vidio, ali sam ga osjetio, a to je dovoljno — prekinuo ga je Quade uza smijeh. — Cijelo sam vrijeme osjećao da nas slijedi i motri. Taj me osjećaj napustio tek posljednja dva sata, a to znači da je naš momak, uvjeren u to kako jašemo u Golden City, zaključio da nije više potrebno slijediti nas, te je vjerojatno odjahao naprijed kako bi nam u gradu priredio dobrodošlicu. Čini se da će sve biti onako kako je Morgan i predvidio. Ti si, Clay, znači naš mamac — reče Quade.

Bivši je revolveraš i previše toga u životu proživio i prečesto bio u nezavidnim situacijama a da bi izgubio živce samo zato što osjeća da ga netko prati i što sluti da će možda ubrzo biti primoran na borbu.

Rees sagne glavu. Neraspoložen je i zamišljen.

Pri samoj pomisli kako ga zaista možda slijede nekadašnji ortaci i odjednom ga, tko zna zašto, žele ubiti, nije mu ni malo lako ni ugodno. Ako je uistinu riječ o tim razbojnicima, onda situacija u kojoj su se zatekli nije nimalo zavidna: ti su razbojnici od one vrste ljudi koji na putu do ostvarenja ciljeva gaze preko leševa.

Ispred prodavaonice general Carrington je, pritežući uzde konja, potegnuo kočnicu na kolima. Na pragu se pojavio Jerry Multing, vlasnik, i zadovoljno gledao kola što su se natovarena do vrha zaustavila pred njegovom prodavaonicom.

— Već je bilo krajnje vrijeme da osvanete — progovorio je Multing pozdravivši ljude s ranča Skull. — Nije vas dugo bilo, a i gospodice Sunbeam nema u posljednje vrijeme, baš sada kada bih mogao prodati svaku količinu ovčjeg mesa. Većina mojih mušterija već se naučila na ovčtinu, iako se kauboји i dalje mršte.

— Jerry, evo popisa stvari koje trebamo — javio se Quade. — Moramo nešto važno obaviti i nemamo vremena sami iskrkati teret iz kola. Zato molim te...

— Dobro, dobro — prekinuo ga je smijući se Multing. — Ne treba da mi samo zato što vam se ne da istovarivati kola odmah ispričaš neku strašnu priču kako to uvijek Smoky običava. Prije dva mjeseca rekao mi je kako nema vremena pomoći mi pri istovaru jer mora posjetiti neku svoju staru tetku koja je došla u Golden City samo zato da bi ga još jednom vidjela — reče smijući se Smokyjevoj domišljatosti da uvijek iznova izmisli neku novu priču. — Kad se vratio, džepovi su mu bili prepuni novca. Naravno, čim je otišao od mene nestao je u salunu.

— A tebi je kasnije ispričao kako je sav taj novac dobio od stare tetke — nasmije se Shorty.

— Naravno! — poviče Multing. — Stari Smoky uvijek je spreman za šalu, to je barem poznato. A sada nestanite, lažljivci, i pripazite da ne izgubite na kartama svu mjesečnu zaradu — smiješeći se doda.

Ljudi s ranča Skull sišli su s kola, uzjahali konje i pozdravivši Multinga krenuli svojim poslom.

* * *

— Dakle, što namjeravate?
— raspita se malo kasnije Carrington. — Ako ostanemo zajedno, bit ćemo previše sumnjivi.

— Shorty će ostati s Clayem
— predložio je Quade. — Brazos će ih oprezno slijediti na sigurnoj udaljenosti, nas dvojica, Normane, najbolje da ostanemo zajedno i krenemo svojim putem, naravno neprestano motreći Claya. Ne smijemo ga ni trenutka izgubiti iz vida. Što mislite o tome?

Svi su zadovoljni prijedlogom. Prije nego što su se razišli, Shorty se obratio Brazosu:

— Pripazi da ne popiješ previše, prijatelju. Trebamo te trijeznoga i ne bi bilo zgodno da te moramo tražiti po salunima.

— Jednoga ćeš dana umrijeti od vlastitog otrova uvrijeđeno će kauboj. — Kada svane taj dan, stajat ću pokraj tebe i smijati se od svega srca.

— Dosta. zadirkivanja, momci — prekinuo je je Quade prepirku dvojice prijatelja. — Odvedite konje u staju i krenite već jednom. Što čekamo? Za pola sata spustit će se mrak, a do onda bi naši »prijatelji« trebali da nešto poduzmu.

Ubrzo je svaki krenuo svojim putem. Ljudi s ranča Skull dobro se snalaze u Golden Cityju. Carrington i Quade nestadoše u polutami obližnjih zgrada, čekajući da prođu Shorzy i Clay Rees.

Ubrzo je za njima krenuo Brazos, hineći da se dosađuje i besposleno šeće ulicom. Pred salunom je izvješena ploča na kojoj vlasnik poziva svakoga da okusi njegov viski, najbolji zapadno od Mississippija. Brazos zaostaje, čita što na ploči piše, ali ubrzo se okreće i odlazi svjestan da ovaj put ne smije popustiti želji da popije makar i samo jednu čašicu te zlatne tekućine kojoj inače teško odolijeva.

— Sada možemo krenuti i mi — promrmljao je Quade i htjede izaći iz zaklona.

— Čekaj — upozori ga Carrington i uhvati za rukav kratkog kaputa da bi ga zadržao.
— Gledaj onog čovjeka na drugoj strani ulice... Tamo, pokraj Brazosa.

Quade je pogledao u smjeru koji mu je pokazao general. Crvena kosa čovjeka na koga je upozorio Carrington uto zasja obasjana svjetiljkom koju je čovjek iz saluna upravo objesio na šipku postavljenu iznad ulaznih vrata. Crvenokosi stranac samo je neznatno niži i lakši od Brazosa i zacijelo je doličan protivnik najjačem čovjeku s ranča Skull. Ipak to nije razlog zašto je general upozorio Quadea na njega. Carringtonovu pažnju privukao je način na koji se crvenokosi kreće i oprezno, gotovo neopazice osvrće kao da je spreman da bi ga svakog trenutka netko mogao napasti.

— To je bez sumnje jedan od razbojnika koje tražimo — promrmljao je Carrington. — Pričekajmo da vidimo hoće li se još netko pojaviti.

Još su neko vrijeme čekali, a onda napustili zaklon pomiješavši se začas s gomilom što umorna, razočarana, željna zabave žuri ulicom do najbližeg saluna kako bi uz piće zaboravila svakodnevne brige.

Pričekali su još neko vrijeme u sjeni obližnjih zgrada i nisu više nikoga sumnjiva opazili. Stoga su zaključili da će biti najbolje da krenu za svojim drugovima. Pred sobom bi uvijek ponovo ugledali sumnjiva crvenokosa čovjeka kako slijeđi Brazosa.

Shorty i Rees prešli su u međuvremenu cijeli grad i zastavili se ispred šatora i koliba tragača za zlatom na drugom dijelu grada. Upravo kada su se okrenuli i htjeli uputiti natrag, dojurila su prema njima tri konja.

U tami se ne mogu razabrati lica jahača. Zaostaju pred Reesom. Shorty poteže revolver, ali prije nego što uspijeva zapucati pada onesviješten.

I Rees je potegnuo revolver, ali ni on nije uspio zapucati. Čvrsta ruka uhvatila ga je za košulju i potegnula ga na konja tako da je u sljedećem trenutku ležao preko sedla nemoćan da išta poduzme.

Morganov plan nije uspio.

— Imamo te konačno, prokletniče! — poviče neki grleni glaš. — Gazda će se obradovati kad te vidi.

Brazos je vidio što se odigralo i pojurio je naprijed. Možda će ga pratiti sreća i uspjeh će doći konja koji, noseći dvostruku težinu, ipak ne može tako brzo juriti.

U isti trenutak netko ga odstraga hvata za rame. Brazos se ljutito okrene i podigne ruke kako bi jednim jedinim udarcem naučio pameti tog bezobraznika što ga sada, kada mu se toliko žuri, pokušava zaustaviti. Ali ugledavši pred sobom crvenokosog neznanca, odmah u njemu spoznaje dostojna protivnika te odlučuje odmah promijeniti taktiku. Padajući na tlo potegnuo je sa sobom i napadača i odbio ga od sebe snažnim udarcem pesnice.

Protivnik je brz i odmah je ponovo na nogama namjeravajući se iznova baciti na Brazosa ali; iako snažan u nasrtaju na razbješneloga golema kauboj s ranča Skull nema velikih mogućnosti da pobijedi. Pogoden još jednim snažnim udarcem, zateturio je unatrag i pokušavajući se održati na nogama podigao ruke. Zdobivši još jedan udarac pao je na zemlju.

Dok se Brazos uspio osvrnuti za jahačima koji su oteli Reesa, njima više nije bilo ni traga. Samo je iz daljine odzvanjao topot konjskih kopita.

Podalje na tlu ugledao je Shortyja, požurio do prijatelja i podigao ga odmahnuvši kada se uvjerio da je mali kauboj samo onesviješten.

Tako je stajao, držeći prijatelja na rukama, kada se ponovo začu topot kopita i u neposrednoj Brzosovoj blizini projuriše Carrington i Quade, očito u namjeri da sustignu odbjegle jahače.

— Nemoj me tako žibati. Pozlit će mi — promrmlja Shorty.

Kad je spreman na šalu, znači da mu je mnogo bolje.

— Čekaj samo trenutak, odmah ćeš ozdraviti, prijatelju! — nasmije se Brazos.

Odnio je Shortyja do staje i bacio ga u pojilište za konje napunjeno hladnom vodom. Kašljajući i pljujući Shorty izroni iz vode rukom se držeći za bolno mjesto na glavi gdje je zadobio udarac čizmom.

— Ako ne namjeravam dobiti upalu pluća, moram se ugrijati... i to najbolje iznutra — promrmlja Shorty izlazeći iz pojilišta.

— Dobra zamisao, prijatelju, ali kako ćeš to izvesti?

— Naravno, viskijem! — odvratit Shorty i uputi se prema salunu.

Istog trenutka Brazos krene za njim odlučivši da prijatelja nikako ne smije ostaviti samoga, a osobito ne kada ovaj ide u salun...

V

Dajući sve od sebe konji su pojurili za trojicom jahača koji malo kasnije usporavaju, pa stoga i Carrington i Quade lagano zatežu uzde svojih životinja. Ubrzo je Quade naslutio kamo jašu ljudi koji su oteli Reesa.

Nekoliko kilometara izvan Golden Cityja nedavno je neki bogataš namjeravao probiti u bregovima rudarsko okno, ali mu je ponestalo novca pa je odustao. Ostavio je za sobom napuštene kolibe, za razboj-nike kao stvoreno sklonište.

Quade usmjeri konja udesno, uputi se prema bregovima i potjera konja u galop.

— Misliš da će se skloniti u napuštenom rudniku, zar ne? — raspitao se Carrington.

— Da, uvjeren sam u to — odgovorio je Quade. — Pozna-ješ li uski puteljak što vodi do rudnika?

— Poznajem, naravno, ali ne misliš li da je opasno po mraku jahati onim puteljkom?

— Tako ćemo skratiti put za gotovo pet kilometara a potrebna nam je svaka sekunda kako bismo spremni dočekali razboj-nike kad se pojave kod rudnika. Nemoj zaboraviti da drže Reesa zarobljenog.

— Zar misliš da se možda plašim? — nasmijao se Carrington.

— Dakle, što čekamo? Hajdemo!

Za pola sata stigli su do uskog puteljka što uzbrdicom vodi u bregove. Quadeov konj se polagano uputio uskom stazom.

Malo kasnije oba su konja uspješno prešla uzbrdicu i zadržala na širokoj zaravni što se proteže do podnožja brijega, u kojem je bogataš prije nekoliko godina pokušao otvoriti rudarsko okno.

Na kraju zaravni, u podnožju brijega, stajale su napuštene kolibe.

* * *

Carrington i Quade smjestili su se iza jedne od koliba nakon što su sklonili konje iza nekog drvenog zida tako da ih razboj-nici, kada stignu, ne mogu opaziti. Vjetar je razdi-

rao oblake što su do tada zaklanjali mjesec.

– Dobro je da je vjetar rastjerao oblake – promrmlja nešto kasnije Quade. – Potrebno nam je svjetlo da bismo vidjeli razbojnike.

Dugo su čekali. Konačno se iz daljine začuo odjek kopita, a potom se na putu što vodi do nekadašnjeg rudnika pojaviše trojica jahača.

– Ne smijemo ništa riskirati i pucati izdaleka – tiho će Quade. – Najbolje da pričekamo dok se ne približe na dvadesetak metara.

Carrington je samo kimnuo i otkočio svoju vinčesterku. Jahači su im se sve više približavali. Odjek kopita bivao je sve glasniji dok je mjesečeva svjetlost obasjavala tri sjene što su polagano prilazile nekadašnjem rudniku.

– Stanite! Imamo vas na nišanu! – poviče Quade kad su im se razbojnici približili na dvadesetak metara. – Nemojte ništa pokušavati! Sve je uzalud!

Sva trojica istodobno zaustaviše konje, začuđeno se osvrćući oko sebe.

– Što želite od nas? – začudi se jedan od jahača. – Nemamo ništa što bi ikoga moglo zanimati. Tražimo gdje bismo se mogli skloniti i odmoriti.

Quade se ogorčeno i ljutito nasmije.

– Odvukli ste sa sobom jednog našeg čovjeka – reče potom. – Ako ga pustite, možete proći.

Trojica jahača nešto su se tiho dogovarala. Očito su tra-

žili izlaz iz neugodne situacije. Jasno im je, čini se, da protiv dobro naoružanih ljudi u zaklonu ne mogu baš ništa poduzeti.

– Tko si ti uopće? – javi se odjednom jedan od trojice.

– Dolazim s ranča Skull i ne namjeravam do sutra ujutro čekati vaš odgovor – ljutito će Quade. – Ostavite! Clayu na miru i nestanite! To je jedino što možete učiniti, inače vam se grdno piše!

Trojica jahača, očito okorjeli razbojnici, pokušali su naći izlaz iz nezavidne situacije u kojoj su se zatekli. Tamna sjena klizne s leđa srednjeg konja i ostane nepomična ležati na zemlji, a potom sva tri konja zarzaše od snažnog udarca mamuza što su se zarile u njihova tijela i pojuriše prema kolibama.

Odjeknuše hici i vatra iz revolverskih cijevi obasja lica trojice razjarenih razbojnika. Carrington i Quade zapucaše gotovo u isti tren.

– Povucite se, ljudi! – poviče jedan od razbojnika. – Sve je uzalud!

Uspravio se u sedlu i u isti trenutak pogodio ga je metak. Bolno je zajauknuo i pao sa sedla.

Preostala dvojica naglim pokretom okrenuše svoje konje i, praćeni mecima iz Carringtonove i Quadeove puške, pojuriše istim putem kojim su i došli. Ubrzo se čulo iz daljine još samo odzvanjanje konjskih kopita kako para gluhu noćnu tišinu.

Quade ispusti pušku iz ruku, potegne revolver i požuri do

čovjeka koji pogođen nepomican leži na zemlji.

Mrtav je.

Uvjerivši se da nitko nikome više ne može nauditi, Quade ode do Reesa koji je svežanih ruku i nogu, s maramom preko usta ležao na tlu, pokušavajući se bezuspješno osloboditi užeta i vikati, iako mu marama ugurana u usta nije dopuštala da izusti ni riječi. Prije nego što su pojurili prema kolibama, razbojnici su ga bacili na zemlju.

Carrington pride mrtvu razbojniku i osvijetli mu lice paljenom šibicom.

— To je čovjek koga su vidjeli Kiowe — zaključio Carrington. — On je pucao na Claya.

Quade je prerezao uže kojim je Rees bio vezan te mu oslobodio usta.

— Hvala, sve se moglo i loše završiti — promrmljao je Rees ispljunuvši maramicu iz usta.

— Ove tri godine otkako ih nisam vidio, momci nisu izgubili ni trunke okrutnosti.

— Dakle, poznaješ ih — zaključio general.

— Da. Onaj mrtvi je Nick Bolger. Majka mu je bila Indijanka, a otac bijelac, trgovac. Indijanci ga nisu htjeli prihvatiti, a i bijelci ga nikada nisu smatrali svojim. Tako je odrastao odbačen zapravo od svih i postao razbojnik — Poznaješ li i ostale? — raspita se Quade.

— Poznajem ih. Samo je jedan, čini se, novi — doda gorko se nasmiješivši. — Očito treba da mene zamijeni.

— Što žele ti momci od tebe, Clay? — raspita se Carrington.

— Mislim da je mnogo toga što bi nam Clay mogao ispričati — mirno će Quade. — Ipak će biti najbolje da pričamo dok se ne vratimo na ranč. Vjerujem da će i John rado saslušati Clayevu priču. Kad sve čujemo, odlučit ćemo što bi bilo najbolje da se poduzme jer, naravno, ne možemo dopustiti da život bilo kojeg od naših ljudi bude izložen opasnosti.

Rees se nasmiješio i susrevši prijateljski pogled predradnika ranča Skull, osjetio odjednom da su ga ti ljudi primili kao svoga, a to znači da je nakon dugog lutanja napokon naišao na ljude koji mu žele dobro i koji ga prihvaćaju usprkos njegovu prijašnjem životu.

Je li moguće da će ipak jednom zbaciti sa sebe sjenu prošlosti koja ga sve vrijeme prati, ne dopuštajući mu da ispravi zlo koje je počinio i plativši dug da počne nov život oslobođen tereta proteklih dana?

— Što ćemo s ovim? — upita Carrington.

— Pokopat ćemo ga — mirno će Quade. — Bio je zao, ali to nije razlog da ga ostavimo na milost i nemilost zvijerima.

Zakopali su ga i uhvatili njegova konja.

— Moramo požuriti natrag u Golden City — zaključio potom Quade. — Nadam se da su Brazos i Shorty dobro.

* * *

Uzjahali su i uputili se prema Golden Cityju.

Je li i neki krupan crvenokosi momak član te razbojničke družine? — raspitao se kasnije Carrington.

— Da, Tully O'Hara — odmah će Rees. — Snažan je poput diva, a osim toga izvršno rukuje eksplozivom. Poznajete li ga, generale?

Carrington mu je ispričao gdje ga je vidio.

Podboli su konje i požurili da što prije stignu u grad. Svaka sekunda može biti dragocjena.

Ujahavši u glavnu ulicu Golden Cityja ugledali su odmah Brazosa. Krupni kauboj stajao je naslonjen o zid neke zgrade i u naručju držao Shortyja.

Sluteći zlo, Quade, Carrington i Rees zategli su uzde svojih konja i približavajući se zabrinuto pogledaše Brazosa. Odjednom ugledaše šerifa Rockwella kako stoji pokraj kauboja i nešto mu vrlo uzbuđeno tumači.

— Ne možeš ga cijele noći nositi na rukama. Mora ležati. Brazose, opameti se — pokuša šerif ne bi li urazumio kauboja.

— Želim ga imati stalno na oku — promrmlja Brazos. — A to mogu samo ako ga ne ispuštam iz ruku.

Začuvši približavanje jahača, šerif se okrene i ugledavši ljude s ranča Skull s olakšanjem odahne.

— Možete li ovom tvrdoglavcu rastumačiti da će biti najbolje da Shortyja negdje poglegne? Neće ga valjda ovako držati cijelu noć? — očajno će šerif.

— Što se dogodilo Shortyju? — zabrinuto će Quade.

— Neki ga je ludak udario čizmom u sljepoočicu pa se onesvijestio — ljutito će Brazos. — Kada sam mu htio priskočiti u pomoć i zaustaviti momke koji su oteli Claya, neki me je crvenokosi ludak napao i silom se htio sa mnom potući, pa sam ga morao urazumiti...

— U redu, ali što je sa Shortyjem? Je li teško ranjen? — prekinu ga Carrington.

— Ni govora. Odnio sam ga do staje i bacio u pojilište. U hladnoj se vodi odmah osvijestio, ali kako ne bi dobio upalu pluća odlučio se ugrijati, i to iznutra... Uputio se u salun i ja sam, naravno, krenuo za njim. Sami ste rekli da Shortyja i Claya ne smijem puštati iz vida. Mislim da je s tim ugrižavanjem ipak malo pretjerao i...

— Razumijem — nasmijsao se Quade. — A ti, Brazose, što si ti pio?

— Limunadu! — povikao je šerif Rockwell. — Nisam mogao vjerovati da nije popio ni gutljaj žestokog pića i raspitao sam se kod barmena, ali i on mi je potvrdio da je cijelo vrijeme pio samo limunadu.

— Oduzi Shortyja u staju za iznajmljivanje konja — nasmijsavši se reče Quade i pogleda Brazosa. — Bit će najbolje da ostaneš uz njega. Donijet ćemo ti nešto za jelo.

Čim je čuo da se spominje jelo, Brazos je zadovoljno kimnuo i uputio se s prijateljem u naručju prema staji.

— Zašto bi netko udario Shortyja čizmom u sljepoočicu? O čemu je riječ, momci? — upita šerif Rockwell naslućujući zlo.

Quade kimne Carringtonu. Ovaj sjaše i sve ispriča šerifu.

Zatim je prihvatio uzde generalova konja i zajedno s Reesom odjahao u staju.

Saznavši što je posrijedi i da su razbojnici odjahali iz grada, šerifu je za sada ipak lakše. Ne znači da se neće vratiti, ali barem postoji nada da će se dan za sve njih mirno završiti i da će se moći odmoriti. Pozdravio se s generalom i rekao kako se iskreno nada da će uspjeti pomoći mladom Reesu.

Kada je Carrington ušao u staju za iznajmljivanje konja, Brazos je jeo već treći odrezak i polagano se osjećao bolje iako još nije bio sit. I generala je čekalo jelo.

Prije no što su se uputili u staju, Quade i Rees svratili su u restoran i donijeli sa sobom dovoljno odrezaka za sve.

Najeli su se i zaspali. Bio im je potreban odmor da smognu snage, jer će im biti i te kako potrebna.

VI

Ujutro su se ljudi s ranča Skull oprali na zdencu ispred staje. Shorty je i dalje spavao. Pokušavali su ga probuditi, ali mali kauboj bijaše i dalje iznemogao. Udarac u glavu i mnogo viskija kojim je pokušao ublažiti bol učinili su svoje i na neko ga vrijeme uistinu onesposobili.

Brazos je odveo konje do prodavaonice da bi ih upregnuo u kola. Multing i njegovi ljudi već su bili na nogama i u prodavaonici se već radilo punom parom.

Ljudi su plaćali dolarima, zlatom ili zlatnom prašinom, ili pak pokušavali dobiti robu na veresiju. Tragači za zlatom s nepovjerenjem su promatrali kako jedan od ljudi koji radi u prodavaonici važe zlatnu prašinu.

Multing je nadzirao posao i odmah opazio generala Carringtona i Quadea.

— Kola su natovarena — reče pozdravivši ih. — Ako želite, možete odmah krenuti. Ne biste li ipak prije doručkovali? — upitao je i otvorivši vrata skladišta pozvao dvojicu s ranča Skull da uđu.

— Bilo je neprimlika i htjeli bismo se vratiti na ranč što je prije moguće — reče Quade. — Ipak bismo rado prije doručkovali.

— Naravno — kimne Multing i pozove pomoćnika. — Sammy! Požuri! Priredi pet doručaka, ali brzo i nemoj zaboraviti da kauboji mogu pojesti više nego što uopće možeš zamisliti!

— Odmah, gazda — odvratio je pomoćnik i nestao među kutijama i vrećama.

— Brzo će donijeti doručak — nasmiješio se Multing. — Sammy će vrlo brzo pripremiti ukusno jelo.

I zaista, za samo desetak minuta mladić se pojavio s velikim pladnjem punim pečenih jaja i slanine.

Kao da ga je privukao miris, u isti se trenutak Brazos pojavio na ulazu.

— Nije ni tako loše, ali što ćete vi jesti? — nasmiješi se veliki kauboj pogledavši pladanj i sjedne za stol.

Multing je mahnuo pomoćniku i ovaj je nestao u kuhinji te se ubrzo pojavio s još jednim pladnjem iz kojeg se isto tako pušilo i mirisalo kao i iz prvog. Desetak jaja umjereno prženih na debeloj slanini.

— Nadam se da ćete se najest — nasmijao se Multing. — Doručak ide na moj račun — doda i izađe iz skladišta.

— Konji su spremni — promrmljao je Brazos najevši se.

Oprostili su se s Multingom, zahvalili na ukusnu jelu i već nekoliko minuta kasnije napustili Golden City.

* * *

Carrington je sjedio na sjedalu za kočijaša, a svoga je konja vezao za kola. Shorty je ležao u kolima i hrkao u sav glas.

Stvari kojima su sada kola natovarena lakše su od prijašnjeg tereta, pa brže napreduju i sat vremena nakon što se sunce našlo u zenitu ugledali su u daljini ranč Skull.

— Hej, Smoky, evo nas! — povikao je Carrington zategnuvši uzde. — Dovezli smo ranjenika, ali nije ništa opasno. — Nadam se da Brazos nije ozlijeđen — zabrinuto će Smoky dojurivši iz kuhinje.

— Zašto baš ja? — promrmlja Brazos.

— Pomislio sam kako su možda momci u Golden Cityju pokušali da ti izbuše rupu u glavi — nasmije se Smoky odahnuvši.

— Rupu? Zašto? — začudio se kauboj.

— Da bi ti konačno stavili malo mozga unutra — nasmije se kuhar.

Brazos je nešto promrmljao i uvrijeđen sjahao. Uputio se do kuhinje i, nanjušivši miris ukusne hrane, odmah mu se vratilo dobro raspoloženje.

— Da se nisi usudio dirnuti jelo! — zaprijeti Smoky. — Prvo se moram pobrinuti za ranjenika, a onda ćete vi jesti! Jasno?

— Ma kakav ranjenik... — promrmlja Brazos. — Shorty je pijan i to je sve.

— Pijan?

— Kao zemlja — nasmije se Brazos. — Zadobio je snažan udarac u glavu, pa je viskijem pokušao ublažiti bol, a i malo se smoćio — doda smiješeći se — pa se morao ugrijati.

Iz kuće su izašli John Morgan i Mary Lou. Djevojka poljubi Quadea. Na licu joj se vidjelo olakšanje što se voljeni čovjek vratio neozlijeđen.

Trebalo je istovariti kola i odvesti konje u staju. Dvojica kaubojka pomagala su Brazosu pri istovaru.

— Dakle? — raspitao se Morgan.

— Sve ćemo ispričati uz jelo — odgovorio je Carrington. — Dosta je toga za priču — dodao je ozbiljno.

Morgan je znao da sve nije onako kako su priželjkivali, ali barem su svi živi i zdravi. Osim toga, vlasnik ranča Skull slutio je da je mladi kauboj sada sigurno spreman ispričati nešto više o sebi.

Mladić se doima nekako odlučnije. Vjerojatno je konačno shvatio da se od prošlosti ne može pobjeći. Ako ne želi živjeti u njezinoj sjeni, mora pokušati svladati prepreke i okrenuti se budućnosti.

Možda je i spoznao da mu ljudi oko njega žele dobro i da se može osloniti na njih.

* * *

Kuhar je ubrzo donio jelo na verandu i svi su sjeli za stol. Utolivši prvu glad, Quade i general naizmjenice su pričali o svemu što su doživjeli u Golden Cityju.

— Znači da te ne slijedi samo jedan momak, nego ih je više? — obratio se Morgan Reesu.

Rees se naslonio u stolici, izvadio vrećicu s duhanom iz džepa, zamotao cigaretu i duboko udahnuvši rekao:

— Da, petoro ih je, ali samo ih četvoro jaše za mnom. Peti, vođa grupe, sklonio se i čeka što će njegovi ljudi učiniti. Vidim da me ne možete baš najbolje slijediti i zato ću početi iz početka. Moram se vratiti tri godine unatrag, kada je sve počelo. Odrastao sam kod ujaka — počeo je Rees svoju priču, otpuhnuvši dim pripaljene cigarete. — Ujak Hank bio je brat moje majke i kada su mi umrli roditelji, uzeo me k sebi. Roditelja se vrlo slabo sjećam. Bio sam malen, kad su umrli. Ujak se brinuo o meni i kada je umro, ostavio mi je

svoje malo uzgajalište konja. Nedostajalo mi je iskustvo. Dobro sam se razumio u konje. Ne radi se o tome... — gorko se nasmijeo mladić. — Od malih nogu učio sam se ophođenju s tim životinjama. S godinama sam postao zaista iskusni rančer i postigao sam dosta uspjeha u svome poslu. Ono u što se nisam razumio, bila je financijska strana. Za ujakova života nikada se nisam morao brinuti o tome i tako nisam imao iskustva. Kupci su ubrzo shvatili da imam prvorazredne konje, ali da sam, što se sklapanja poslova tiče, potpuno neiskusni. Naravno, odlučili su da me iskoriste. Uolikoj su mjeri srušili moje cijene, da mi je uvijek preostalo samo toliko novca da upravo preživim i skrpam kraj s krajem. Mislim da su vojnici koji nabavljaju konje za konjicu razliku stavljali u svoj džep. Oprostite generale, ali...

— Ne trebaš se ispričavati — prekinuo ga je uz smijeh Carrington. — Poznati su mi takvi i slični slučajevi. Nego nastavi, mladiću.

— Dakle, kao što sam rekao, jedva sam životario i kada mi je jednog dana ponestalo novca, odlučio sam otići u banku. Glenn Ellis nije nimalo sentimentalni i nije od onih koji bi vam rado pomogli, ali svjestan vrijednosti mog ranča, dao mi je mali kredit i tako sam neko vrijeme imao

dosta za život. Ipak mi nije krenulo nimalo bolje i tako sam jednog dana ponovo bio bez novca, ne znajući što da dalje radim.

– Tako su se jednog dana pojavili neki momci, hvalili tvoj posao, divili ti se i nakon nekog vremena ponudili ti zanimljiv posao. Nije li tako? – nasmiješio se Quade.

– Odakle znaš, Chete? – začudio se Rees.

– I ja sam se od svoje četrnaeste godine morao brinuti sâm o sebi i vjeruj mi nije mi bilo lako, a nisam imao ni ujaka koji bi mi ostavio ranč...

– Ali imao si nešto drugo, Chete – mirno će Morgan. – A to imaš i danas: spretnost, brzinu i umješnost baratanja revolverom i, na sreću, u posljednji si trenutak shvatio kojim putem moraš krenuti i kako da upotrijebiš te svoje sposobnosti.

– Da, za razliku od mene Chet je krenuo pravim putem – gorko se nasmiješio Rees. – Sve mi se čini da je za mene prekasno. Prošlost me neprestano progoni i ponekad mi se čini kao da mi ne dopušta disati, sprečava me da ponovo počnem živjeti pošteno.

– Nikada nije kasno, mlađiću – javio se Carrington.

Iz unutrašnjeg džepa kratkog kaputa izvukao je dugačku cigaru i pripalio je. Rees se nasmiješio. Rado bi povjerovao generalovim riječima, ali

kako da se još uopće nada kada mu razbojnici s kojima se prije tri godine upustio u nepromišljenost očito ne dopuštaju da krene pravim putem i oslobodi se prošlosti.

– Voda razbojnika zove se Rick Bates. Pravi je zlikovac, ide preko lešina u želji da ostvari zamišljeni cilj – nastavio je Rees. – Blijed, koščat i uskaličica na kojem koža kao da je zategnuta preko kostiju, nalik je na smrt. U potezanju revolvera vjerujem da je gotovo nenadmašiv. Ne znam, doduše, kako brzo ti potežeš oružje, Chete, ali plašim se da nisi brži od njega.

– Možda ćeš imati priliku vidjeti – mirno će Quade.

– Drugi po redu je Stan Coyne. Nizak je rastom, nervozan i vrlo vješt u rukovanju vinčesterkom od koje se nikada ne odvaja. Bez razmišljanja ubija svakoga tko mu smeta. Tully O'Hara je Irac. Ni o njemu ne mogu reći ništa dobro. Osim okrutnosti koja mu je jedna od glavnih karakteristika, važno je za njega spomenuti još i to da je stručnjak u obijanju brava i baratanju eksplozivom. Četvrti je bio, sada već mrtav, Nick Bolger, a petog, pridošlicu, ne poznajem. Prošle noći bio je među trojicom što su me oteli i koliko sam mogao ustanoviti, okrutan je, hladan, proračunat poput ostalih. Čini se da vješto rukuje oružjem, kao i ostala trojica.

— Krasna družina — ogorčeno će Morgan. — Ispričaj nam u kakvu si im to prljavu poslu pomogao.

Rees se nasmiješio kao-da želi prikriti nelagodu. Sada, međutim, više ne može natrag i mora ispričati kako se sve zbivalo.

— Moj ranč bio je u blizini Prewitta u McKinley Countryju, na sjeveru Novog Meksika. Razbojnici su mi predložili da opljačkamo banku u Prewittu. Mene su zadužili da dovedem odmoredne konje i čekam s njima u sporednoj ulici, dok ostali ne obave posao u banci.

Mladić se odjednom namrgodio i izgledao zamišljeno i pomalo odsutno. Vjerojatno se prisjećajući napada, ponovo osjeti nelagodu i iznova opet zažali što je prihvatio zamamnu ponudu i krenuo krivim putem samo zato što mu je bilo teško održavati ranč i krpiti kraj s krajem. Sve je to platio izdržavši tri teške godine u zatvoru i svaki se dan iznova kajao.

— Razbojnici su napali banku i poslije završenog posla dojurili u sporednu ulicu gdje sam ih čekao. Još su imali marame na licima — nastavi Rees. — Odjednom se odnekud začula puška i u nastalom metežu odjednom su se preda mnoom stvorile tri vreće s novcem. Rick Bates, voda, doviknuo mi je da uzmem vreće i

odjašem s njima do moga ranča. Dodao je da ćemo se tamo naći. Kao omamljen podigao sam vreće i htio uzjahati da bih krenuo za ostalima. Već su jahali prema izlazu iz grada. Iznenada sam osjetio snažan udarac u glavu i onesvjestivši se pao sam na zemlju. Kad sam se osvijestio ležao sam na slamarici u gradskom zatvoru. Šerif je vikao da mu smjesta kažem gdje sam sakrio novac.

Odjednom mladiću lakne. Kao da mu je sada, kada je konačno nekome sve ispričao, sa srca pao neki teret što ga je nosio proteklih godina.

— A gdje je bio novac? — raspitao se general.

— Ne znam. Do sada sam bio uvjeren da je jedan od razbojnika zaostao, onesvijestio me, uzeo novac i nestao. Mislio sam da su sve to učinili kako ne bi sa mnoom morali išta dijeliti. Ali jučer navečer pitali su me gdje je novac! Rekli su mi da sam ih prevario i potrošio sav novac, a kad tamo ja sam jedini odsjedio u zatvoru i ne znam gdje bih i kako bilo što potrošio. Budući da novac nije pronađen, dosudena mi je kazna od tri godine strogog zatvora. Oduzet mi je ranč i prodan kako bi se namirio dio nestalog novca. Kada sam nakon tri godine izašao iz zatvora, bio sam doduše ponovo slobodan, ali bez prebijena novca. Radio sam svaki posao

koji bi mi se pružio. Putujući iz grada u grad neprestano me pratio osjećaj da me netko slijedi. I zato sam stalno išao dalje i, evo, stigao ovamo u Bluegrass Valley. Što se dalje dogodilo znate sami.

Ljudi s ranča Skull zamišljeno se pogledaše.

— Misliš li da su razbojnici, dobacivši ti vreće, odjahali? — upitao je Quade.

Rees kimne.

— Da li je možda postojao neki član bande koga nisi znao? — upita general.

Rees slegne ramenima a u očima mu se nazre čuđenje.

— Razmisli, mladiću — javio se Morgan. — Pokušaj se sjetiti kako su se ponašali. Je li moguće da je s njima bio još netko koga ti cijelo vrijeme nisi vidio? Razmisli. To je vrlo važno.

Rees je neko vrijeme razmišljao a potom stresao glavom.

— Mislim da nitko više nije bio s njima. Ne mogu biti sigurni, ali mislim da nije.

— Znači da te je netko drugi, tko uopće nije član bande, udario po glavi i uzeo novac — zaključio Quade.

— Razbojnici koji sada traže novac isto tako ne mogu znati tko ga je uzeo — zamišljeno će Carrington. — Vjerojatno su uvjereni da ga je Clay, prije nego što je bio uhvaćen, uspio negdje sakriti. Zato ga traže i žele svoj dio. Morali su strpljivo čekati tri godine i

sada je njihovu strpljenju kraj. Žele novac. Sigurno su bili uvjereni da ćeš ih odvesti do svoga skrovišta.

— Nemoguće, Normane — stresao je glavom Morgan. — Nije moguće da su toliko glupi i vjeruju da je Clay prije nego što ga je netko onesvijestio uspio sakriti novac negdje tako daleko. Uhvaćen je odmah nakon pljačke.

— Mogao je imati ortaka o kojem razbojnici nisu ništa znali — reče Smoky.

— Na takvu pomisao nisu mogli doći, jer su neprestano bili sa mnom i nisu me ispuštali iz vida.

— Onda preostaje samo to da ni po koju cijenu nisu htjeli s tobom dijeliti plijen i stoga te je netko od njih onesvijestio i oduzeo ti novac — zamišljeno će Morgan nakon kraće šutnje. — Izdržao si tri teške godine u zatvorskom kamenolomu. Očvrsnuo si i postao samouvjereniji. Možda se plaše da bi ih mogao potražiti i zahtijevati svoj dio.

— Zašto su me onda pitali gdje je novac? — začudio se Rees.

— Sve samo zato da bi te zavarali — reče Quade. — Budi bez brige, sve ćemo saznati. Ne vjeruješ valjda da će sada odjednom odustati od namjere da te se riješe?

— Nikako! — uvjereni će Rees. — Oni su kao jastrebovi koji ne odustaju dok se ne do-

mognu svoje žrtve i neće ustuknuti ni pred kakvom opasnošću.

— Gdje je taj Rick Bates? — upita Carrington. — Je li moguće da on zna više od svojih ljudi?

— Možda. Koliko ih poznajem, netko od njih odjahat će sada k njemu i izvijestiti ga o svemu što se ovdje dogodilo. Tek će potom odlučiti što će dalje poduzeti.

Smoky se nestrpljivo vrpolio na stolici. Morgan ga pogleda i nasmiješi se.

— Znam što hoćeš reći — mirno će Morgan. — Pitaš se što još čekamo kad je jasno da sve ovo ne možemo riješiti razgovorom i čekanjem. Je li tako?

— Tako je! — javio se Smoky. — Dakle, što čekamo? Požurimo u Prewitt. Samo tamo možemo naći odgovor na sva pitanja. Pronaći ćemo taj novac pa makar morali pregledati cijeli grad. Nije li tako?

Nekoliko trenutaka svi se zagledaše u Smokya. Stari kožni šešir mnogo veći nego što mu je potreban i sada je na njegovoj glavi. Rijetke su prilike u kojima bi se odvajao od njega.

— Pitam se ponekad hoćeš li ikada zamijeniti taj svoj šešir nekim drugim — nasmijao se Quade. — Kladim se da se ponekad i miševi pokušavaju u njemu smjestiti, ali ubrzo odlaze ne želeći provoditi vri-

jeme u tako staru i trošnu skloništu.

Smoky se namršito kao da razmišlja da li da se uvrijedi ili ne, ali pri samoj pomisli na pustolovinu koja ih očekuje odlučio je da sada nema vremena za uvrede.

— Pristaješ li da odemo u Prewitt? — obratio se Quade Morganu. — Goveda su mirna, a dosta je ljudi koji nekoliko dana mogu preuzeti naše dužnosti. Vjerujem da možeš kratko vrijeme izdržati bez lošeg kuhara, nesposobnog predradnika i starog generala? — upitao je smiješeći se i namignuo Morganu.

Svi su se nasmijali i ubrzo je odlučeno da general Carrington, Quade i Smoky krenu s Reesom u Prewitt.

Mary Lou je bila zabrinuta ali svjesna da ne može zadržati Quadea. Mora ga prihvatiti onakva kakav jest: neustrašiv i odlučan da uvijek i u svakoj prilici osvijetla obraz pravdi makar i po cijenu vlastite sigurnosti. Možda ga zato toliko poštuje i voli.

Put na koji se spremaju trojica s ranča Skull zajedno s mladim Reesom neće biti lagan. Očekuju ih teški i opasni dani. Ako sve što su poduzeli ne bude uzalud, nitko neće ni trenutka požaliti zbog opasnosti kojoj su se izložili.

VII

Morgan je pozdravio svoje ljude. Četvorica jahača još su se jednom okrenula i posljednji put prije polaska pogledala prijatelje koji su stajali na verandi i gledali za njima.

Potom su podboli konje i ubrzo nestali u daljini.

Quade se okrenuo u sedlu i vidjevši za sobom obrise ranča Skull ponovo je osjetio koliko je vezan za Bluegrass Valley i ljude koji žive tamo. On, dođuše, nije kao Rees igrom slučaja skrenuo s pravog puta, ali malo je nedostajalo da poćini istu grešku. Nikada nije, još dok je zarađivao kao revolveraš, prihvaćao posao kojim bi se okršio o zakon, ali ga ipak još i danas mući sjećanje na prošlost i često pokušava odagnati misli koje ga podsjećaju na prošle dane.

Tada je revolverom zarađivao za život i često bi se prisjećao ljudi u koje je pucao, njihovih lica izobličениh bolom, praznih očiju, tijela iz kojih je nestajao život... Ponekad se opet mora latiti revolvera, ali sada je to drugačije. Bori se za zemlju na kojoj živi i ljude koji su mu prirasli srcu.

— Jesi li završio sanjariti?
— nasmije se Smoky. Gdje si to s mislima, prijatelju? Možda kod djevojke? Čekaj... čekaj... ubrzo nećeš imati vremena za takve gluposti — zadirkivao ga je starac.

Quade se nasmijao i lagano potegnuo uzde. Njegov sivać spremno je skrenuo na put što vodi prema bregovima.

Daleko na jugu nazirahu se goli vrhovi planinskog lanca Sangre de Christo. Da bi stigli do Novog Meksika, četvorica jahaća morat će prijeći te planine i prije nego što stignu u Prewitt putovati će najmanje tjedan dana. Planine su otežavale put i onemogućavale jahanje przim tempom. Visoki borovi zamjenjivahu omorike. Samo još ponegdje nailaze na klekovo grmlje. Poput saga gušćo raznovrsno bilje prekrivalo je stijene.

Kako su napredovali, borovi bijahu sve niži i postepeno sve rjeđi. Dalje, nailazili su još samo na poneko crnogorićno stablo čije se korijenje jedva pridržavalo škrte zemlje između napuklih stijena koju su vjetar i proljetne bujice nanijele u manje udubine. Sunce bijaše visoko na nebu. Gole stijene prihvaćale su njegovu toplinu i odbijale je od sebe šireći paklensku, neumoljivu vrućinu što je samo blagi povjetarac donekle ublažavao.

Četvorica jahaća odlučuju da se odmore tek navećer. Smoky je pripremio večeru, general je oprao tanjure u hladnu izvoru.

Noć je prošla mirno, iako su sva četvorica slutila da ih netko prati.

I idući dani prošli su mirno, uobičajenim ritmom. Ljudi s ranča Skull neprestano su bili oprezni da ih netko iznenada ne napadne.

Nekoliko dana kasnije bili su već sasvim blizu Prewittu. Ovdje su ih, međutim, dočekale neugodnosti.

VIII

Rees je jahao na čelu. Zaustavio je konja i čekao da mu se ostali pridruže. Iako su već prešli dug put, nisu bili premoreni. Svi su navikli na dugo jahanje. Konji također nisu bili umorni.

– Dakle? – zapitao je Clay.

– Jašemo li ravno u Prewitt ili želite da noć provedemo u pravom krevetu?

– Krevetu? Gdje bismo u ovoj pustoši našli krevet? – začudio se Smoky.

– Oko pet kilometara odavde je prenočište »Buck's Store« – objasni Rees. – Buck Sandoval podigao je usred pustoši zgradu u koju je smjestio prodavaonicu restoran i nekoliko soba s krevetima. U blizini prodavaonice je izvor koji ni usred najžešćeg ljeta ne presuše i tako mudri Sandoval tu ima pravi zlatni rudnik.

– Može li se tamo dobiti još nešto osim hladne vode? – raspitao se Smoky zlovoljno rastegnuvši usta.

– Može se dobiti sve. Vrlo rijetko neka kola dovezu onamo robu, ali Sandoval ima uvijek sve. Opskrbljuje se uglavnom u ljudi koji vode karavane mazgi s raznovrsnim teretom s jugozapada na jug.

– Znači da kupuje ukradene stvari i prodaje ih umornim ljudima željnim odmora i osvježenja – zaključio je Quade. – Kakav je to inače čovjek? Može li mu se vjerovati?

– Sve što o njemu znam to je da je neopisivo pohlepan za novcem – odgovorio je Rees slegnuvši ramenima. – Umorne konje zamjenjuje odmorenima. U kući ima desetak soba koje iznajmljuje i sve u svemu vrlo dobro zarađuje. To je sve što o njemu znam.

– Znači, pohlepan je za novcem. Tako... tako... – zamišljeno će Smoky. – Takvih se ljudi mora čuvati.

Nastavili su jahati i sat kasnije stigli do dugačke zgrade nad čijim ulazom je visila ploča s natpisom: »Buck's Store«. Desno od zgrade bila je staja, a četiri manje kolibe okruživale su zgradu u polukrugu. Ispred koliba je bilo nekoliko kokoši.

– Izgleda mirno i gostoljubivo – reče Quade dok su jahali prema ulazu u glavnu zgradu.

Zaustavili su se, sjahali i izvadili puške iz korica sa sedla.

– Ipak, oprez nije naodmet – nasmiješio se general prilazeći.

zeći ulazu. Zastao je pred vratima.

Ostali su ušli u polutamnu poveću prostoriju.

– Dobro došli! – začuo se nečiji glas. – Odmah ću zapaliti svjetiljku.

Ubrzo dvije petrolejke obasjaše prostoriju.

Ljudi s ranča Skull tako su bolje vidjeli čovjeka koji im je zaželio dobrodošlicu. Buck Sandoval, ćelav, plavook, gustih svijetlih obrva, pažljivo je odmjerio ljude pred sobom i konačno se obratio Quadeu.

– Čime vas mogu poslužiti? – upita Sandoval. – U mene možete dobiti sve što vam srce zaželi.

– Trebamo četiri kreveta, jelo i pice – odgovorio je Quade. – neka se netko pobrine o našim konjima. Dajte im vode, zobi i kukuruza. Sedla ćemo uzeti sa sobom u sobe.

Sandoval je samo kimnuo glavom. Iskusan je i odmah je spoznao da je ljudima koji su upravo došli potreban odmor. Vjerojatno su prevalili dugačak put.

– Vidim da je s vama i momak koji je prije otprilike tri godine orobio banku u Pre-wittu... – kao uzgred reče Sandoval.

Smoky nehajno podigne pod pazuh svoju pušku lagano prelazeći prstima ljevice preko kokota.

– Ne pravi se glup, Buck – ljutito će Rees. – Prije više od

tri godine za malo novca si od mene kupovao konje i dobro znaš kako se zovem. Ako nešto od mene želiš, nazovi me imenom. U redu? Osim toga, vjerujem da znaš da sam kaznu odsjedio i prije nedugo vremena napustio zatvor kao slobodan čovjek.

Sandoval je nervozno mahnuo rukom. Shvatio je da je pogriješio i nije znao kako da to ispravi.

– Prva četiri piva idu na račun kuće – reče nasmiješivši se. – Nego, gdje vam je četvrti?

– Ovdje je, ne brini se – mirno će Quade. – Normane, možeš ući! – poviče potom.

– Pravi general! Je li moguće? – začudi se Sandoval ugledavši Carringtona.

– Dosta gluposti, Buck – ljutito će Rees. – Natoči konačno to pivo o kojem si pričao i daj nam nešto za jelo.

– Što ćete jesti? – uvrijeđeno se raspitao Sandoval. – Možete dobiti odreske s ljutom paprikom, jaja sa slaninom ili grah sa slaninom. Na sve treba podjednako dugo čekati.

– Uzet ćemo odreske i pečena jaja – reče Quade pošto su se dogovorili što će naručiti.

– Sutra ujutro željeli bismo jaja s mnogo pečene slanine – doda Smoky. – K tome dosta kave, onakve kakva treba da bude. Jasno?

Sva četvorica opaziše da je Sandoval lagano ustuknuo kad

je Smoky naručio doručak. Očito se nečega plašio. Carrington pođe k stolu odakle će imati dobar pregled nad cijelom prostorijom, vratima i prozorima.

— Malo prije nego što se ušli neki je mladi Meksikanac odjahao na magarcu prema jugozapadu — tiho će Carrington.

— Do đavola! Vjerojatno je odjahao u Prewitt! — promrmlija Rees zabrinuto. — Sandoval očito nešto zna. Upali smo u zamku. Bilo bi najbolje da odmah odemo odavde.

— Nikako! — nasmiješi se Quade. — Upozoreni smo, a to znači da smo u prednosti pred napadačima. Kad bismo sada otišli, morali bismo se braniti na posve nepoznatu području. Osim toga, ne bismo znali unaprijed kada ćemo biti napadnuti. Ostat ćemo ovdje, Clay i prvo nešto pojesti i odmoriti se. Kad se najedemo, otići ćemo pogledati konje, a zatim se povući u sobe. Sandoval će misliti da smo otišli spavati.

— Išuljat ćemo se kroz prozor i smjestiti se na sjeniku u staji odakle nam je izvrstan pogled i možemo dobro pucati — nasmiješi se Smoky.

Ress je sumnjičavo odmjerio Smokyja, zatim pogledao Quadea i vidjevši da i on i Carrington kimaju glavama u znak pristanka, i on je pristao na Smokyjeve prijedlog.

Ubrzo je stiglo jelo. Donijele su ga tri djevojke. Sandoval se

povukao u spremište iza šanka i nije se više pojavljivao.

Jelo bijaše vrlo ukusno pripremljeno.

Kad su pojeli, ustali su i otišli do staje. Netko se već pobrinuo o konjima.

Površni promatrač vjerojatno ne bi znao što da zamjeri vlasniku, ali ljudi s ranča Skull, iskusni i oprezni, sudeći po mnogim sitnicama slute da nešto nije u redu. Ubrzo će saznati o čemu je riječ.

* * *

Odnesoše sedla svaki u svoju sobu. Spavaonice bijahu na dnu dugačkoga tamnog hodnika. Potom su se vratili u blagovaonicu i naručili viski. Pili su polagano, svjesni da moraju ostati sasvim trijezni.

Odjednom Quade biva upozoren da nešto nije kako valja. Opreno je okrenuo glavu, ali u prostoriji se ništa nije promijenilo. Ipak, nešto ga opominjalo da sve nije kako bi trebalo da bude. Vrata skladišta iza šanka bijahu zatvorena. Prije su bila otvorena. To bijaše jedina razlika.

Quade ustade od stola i lagano pride šanku. Toliko bijaše oprezan da ni jedna od drvenih dasaka kojima je obložen pod nije zaškripjela dok je polagano koraćao do šanka. Vrata bijahu zaključana.

Vratio se k stolu i kimnuo. I Smoky i Carrington bili su obuzeti istim nemirom. Čak se i Rees, još mlad i nedovoljno iskusan, osjećao nelagodno.

– Ubrzo će izbiti pakao – tiho će Quade. – Sjest ću tamo blizu ulaznih vrata. Otamo dobro vidim što se događa – doda i istim laganim koracima ode do drugog stola i nečujno pomaknuvši stolicu sjedne.

Smoky podigne pušku, rukom dodirne revolver za opasajem i uputi se prema vratima odakle su malo prije izašle djevojke i donijele jelo. I ona su, kako su i očekivali, bila zaključana.

Smoky ljutito kimne, siguran da je sve to Sandovalovo maslo. Odlučio je da će mu se osvetiti, i to tako da ga podmukli Sandoval neće zaboraviti cijelog života. Pri pomisli na osvetu, Smoky se zadovoljno nasmiješio.

Izvana dopre odjek kopita. Pred zgradom se zaustavila skupina jahača. Začule su se psovke, povici, i ubrzo je netko svom snagom naglo otvorio ulazna vrata.

Šestorica nimalo pristalih ljudi ušla su u prostoriju. Jedan od njih uputio se prema šanku. Uzeo bocu i napunio šest čaša. Svi su pili, obrisali usne rubovima kaputa i odjednom se glasno nasmijali.

Onaj za šankom kao da je tek sada opazio ostale goste.

– Hej, pazite kako se ponašate! – nasmije se glupo razvukavši usne u čudnu grimasu. – Nismo sami – doda pokazavši rukom u kojoj je držao čašu prema stolu za kojim su sjedili Carrington i Rees.

Istog se trenutka ostala petorica okrenuše, nasloniše o šank i podigoše ruke iznad revolvera spremni da zapucaju.

– Čemu nervoza? – nasmije se Smoky. – Je li moguće da ste tako uplašeni da se laćate revolvera čim ugledate nepoznate ljude?

I dalje je stajao kod ulaza u kuhinju. Dvojica koja su stajala pred šankom brzo okrenuše glave. Sva šestorica doimaju se opasno. Ovo im zaci-jelo nije prvi put da obavljaju prljavi posao plaćenih ubojica. Vidi se da su za novac spremni ubiti svakoga.

– Siroti djedica – nasmije se jedan od njih. – Pitam se zašto bismo ga uopće učili vladanju. Ionako će ubrzo umrijeti od starosti i iznemoglosti.

– Da, vjerojatno će za koji dan ionako umrijeti – nasmije se drugi.

– Hej, a tko je onaj u generalskoj uniformi? – začudeno će netko uzobiljivši se.

– To su, znači, ipak oni! Gdje je samo onaj mješanac?

– Mislite li na mene? – javio se Quade iz polumraka pokraj vrata.

Ugledavši ga, sva šestorica ostadoše na trenutak zatečeni. Čovjek pred njima svakako je izrazito bolji revolveraš od njih. To se vidi na prvi pogled. Ipak, novac su vjerojatno već dobili i veći dio potrošili pa se stoga, iako svjesni opasnosti moraju boriti.

– Da, nego na koga bismo drugog mislili? – nasmijao se onaj za šankom. – Da si iole pametan, već bi odavno nestao odavde, ali očito ne shvaćaš da ni jednu bijelkinju ne smiješ dirnuti ako ona to ne želi. Možda u vas...

– A gdje sam se ogriješio o vaše zakone? – nasmijao se Quade. – Koga sam to i gdje napao?

Znači, razlog za borbu je pronaden.

– U Prewittu, glupane! Ako te uhvati šerif, otići ćeš u zatvor, ali mi mislimo da je bolje da stvar odmah sada ovdje riješimo. Zašto da te odvodimo u zatvor i time sebe opterećujemo?

– A kojoj sam to djevojci ili ženi dosadivao? – ponovi Quade.

– Pa sada se još pretvara da ne zna kako je nasrnuo na najbogatiju djevojku u našem kraju. Napao si Myrnu Crawford, glupane! Ne sjećaš se? Njezin je otac poludio od bijesa i ako te uhvati prije šerifa, ne piše ti se dobro. Mislim da je najbolje da stoga mi s tobom obračunamo, i to odmah.

– Konačno – nasmijao se Carrington. – Ponašate se kao dječica. Samo prijetite. Dakle?

– Hej, pa i general je progovorio! Je li moguće? I to odmah melje gluposti.

– Znamo da ste plaćeni kako biste nas ubili, pokušali da nas ubijete... – nasmiješi

se Carrington. – Očekivali smo vas. Mirno ste mogli uštedjeti ovaj cijeli uvod o silovanoj djevojci.

Kada je sve bilo rečeno, petorica pred šankom krenuše naprijed i svi zapucaše gotovo u isti trenutak. Preduhitrila ih je Smokyjeva sačmarica i razbojnik za šankom odbačen je prema polici s bocama.

Trenutak kasnije cijela je prostorija mirisala na alkohol što se razlio iz razbijenih boca. Sačma je očito prodrila kroz drvenu stijenku u kuhinju, jer se začu ženski krik.

Carrington pogodi jednog od razbojnika u lijevo rame, a Quade je pucao već tri puta i trojica nepomično leže na tlu.

Šesti se razbojnik zatekao pokraj ulaznih vrata i uspio je samo jednom zapucati prije nego što ih je, vidjevši kako stvari stoje, naglo otvorio i potrčao prema konju. Carrington pojuri za njim. Prije nego što je razbojnik uspio odjahati, osjetio je britku oštricu Carringtonove sablje na svome ramenu. Teško udahnuvši spustio se iz sedla.

– Predajem se – promucao je razbojnik.

– Naravno da se predaješ – oštro će general. – Ulazi unutra i da se nisi pomaknuo, ako ne želiš da ti probodem rame.

Unutra nije izgledalo lijepo. Trojica razbojnika bijahu mrtva, a dvojica teško ranjena.

– Sandoval! Čuješ li me? Izlazi, ako ne želiš da ja dođem po tebe! – poviče Quade.

Ubrzo se otvoriše vrata spremišta i Sandaval blijed kao smrt, izađe gledajući u strop da ne gleda što se dogodilo.

– Imaš li kola na kojima bi se ovi nitkovi mogli odvesti odavde? – upita Quade.

Sandoval je samo kimnuo.

– Upregni u njih konje, ali brzo! Ovaj neozlijeđeni jadic odvest će svoje drugove odavde, i to što prije da se ne predomislimo.

Razbojnik je kimnuo. Pružena mu je prilika da nestane i on će je svakako iskoristiti.

– Sandoval, što čekaš? – poviče Smoky.

Sandoval istrči van i ubrzo se začuše povici.

– Tako, a sada da se malo pozabavimo tobom – obratio se Quade neozlijeđenom razbojniku. – Tko vas je unajmio da nas ubijete? Netko nas je, vidim, vrlo dobro opisao. Tko?

Razbojnik je pokušao okolišati, ali ubrzo je shvatio kako je svako protivljenje da kaže istinu uzaludno.

– Tully O'Hara i Stan Coyne – promuca razbojnik. – Svaki od nas dobio je po sto dolara. Sandovalov je zadatak bio da nas obavijesti čim vas vidi, ako svratite ovamo. To je sve. Drugo ništa ne znam.

Znači da su Reesovi nekadašnji ortaci unajmili drugorazredne razbojнике da obave prljav posao.

– Odlazi! Vjeruj mi da je bolje da se više nikada ne sastanemo! – ljutito će Quade. – Što se nas tiče, mirno otrči svojim poslodavcima i reci im kako je završio vaš mali pothvat.

Tri mrtva i dva ranjena razbojnika položili su u kola koja ubrzo nestadoše u daljini.

– Sandoval, neka je žena malo prije kriknula – reče general. – Je li ranjena?

Carrington je znao da vlasnik prenoćišta naredivši da se upregnu konji u kola, zacijelo stoji negdje u blizini i osluškuje što se priča u blagovao-nici.

– Nije. Samo se uplašila. Nije joj ništa – promucao je uplašeno.

– Što ćemo s tim prokletnikom? – upita general Carrington.

– Tjerat ćemo ga oko kuće tako dugo dok ne smršavi najmanje deset kilograma – nasmije se Smoky.

– Još ćemo razmisliti kako da ga kaznimo – zaključio Quade. – Koliko vidim, on je samo mali bijednik koji bi za nekoliko dolara prodao i vlastitog brata. Mora platiti za ovo.

– Ja ću sutra ujutro pripremiti doručak, a on će morati jesti s nama – nasmije se Smoky. – Nije li to dovoljna kazna?

Quade se nasmijao sjetivši se bočice koju Smoky uvijek nosi sa sobom. Ako ga predos-

ječaj ne vara, Smoky će Sandovalu staviti u hranu malo tekućine iz te bočice, a ako poveća dozu, vlasnik prenoćišta će ubrzo proklinjati dan kada se rodio.

* * *

Meksikanke su u međuvremenu očistile blagovaonicu.

Smoky ode iza šanka i natoči svima viski. Reesova ruka lagano je drthala dok je prihvatao čašu i prinosio je usnama.

— Što je, mladiću? Jesi li uzrujan? — nasmiješi se Carrington.

— Jesam, ali me više brine što je onaj ludak spomenuo Myrnu Crawford — doda sjetno. — Njezin je otac najmoćniji rančer u okolini. U ono vrijeme bio je jedini koji mi je plaćao za konje onoliko koliko su i vrijedili, A Myrna i ja, mi...

Rees pruži čašu Smokyju i ubrzo iskapi žutu tekućinu kao da njome želi isprati gorčinu što mu se skupila u ustima.

Svi su shvatili što je posrijedi. Znači, uza sve nevolje, Rees je vlastitom glupošću izgubio i voljenu djevojku.

— Njezin se otac nije protivio vašoj vezi? — upita Quade oprezno.

— Ne, nije. Ali nakon pljačke banke zabranio je Myrni da me vidi. Usprkos zabrani jednom me je posjetila i rekla mi da će me čekati.

Quade je iskapio čašu i rukavom obrisao usne.

— Sudeći po onome kako je malo prije govorio onaj bijednik, čini mi se da je Myrna još uvijek neudata — zamišljeno će Rees. — Ali što sada?

— Sada ćemo prvo malo odspavati — predloži Smoky. — O ostalome ćemo se dogovoriti sutra. Momci, nemojte zaboraviti da nas sutra čeka naporan dan. Ako me osjećaj ne vara, pridobit ćeš ti svoju Myrnu ponovo za sebe, Clay. Osim toga i mi ćemo ti pomoći. Samo nemoj očajavati. Sutra ćemo vidjeti što ćemo napraviti. U redu? Je li barem lijepa? — smiješeći se upita starijac.

— Prekrasna je — promrmlja Rees.

— A sada na spavanje! — zapovijedi Carrington krenuvši u svoju sobu.

Nakon što su krenuli u svoje sobe i tamo se zadržali kratko vrijeme, odšuljali su se u stanju i smjestili na sjeniku.

Tko zna da li će ih još netko posjetiti ove noći.

IX

— Taj je Sandoval zaista pohlepan i pokvaren — nasmijao se Carrington kada su drugo jutro jahali prema Prewittu.

— Poslije svega što nam je napravio, naplatio nam je jelo, hranu za konje i noćenje — ljutito će Rees.

Quade se samo nasmiješio. Krajičkom oka promatrao je

Smokyjevo ozareno lice. Starac se doimao vrlo zadovoljno i veselo.

– Zašto si tako dobre volje?
– upita Quade.

– Jeste li opazili kako je brzo i bez razmišljanja Sandoval prihvatio moj poziv da nam se pridruži za doručak?
– nasmije se Smoky.

– A kako i ne bi! – naljuti se Rees. – Sve nam je naplatio, a još se i najeo na naš račun! Ne razumijem što je u tome smiješno.

– Sada je već vjerojatno shvatio zašto sam ga pozvao da nam se pridruži – tajanstveno će Smoky. – Ako najmanje dva dana ne provede iza nekog grma, ne zvao se ja više Smoky!

– Sušena lisičja jetra, zar ne? – raspitao se Quade.

Sušena lisičja jetra poznata je među kaubojima, naravno razumno dozirana, kao izvrsno sredstvo protiv zatvora. Smoky odmahne glavom.

– Ma ne, to bi bilo preblago – reče smiješeći se. – Taj prokletnik treba da nas se sjeća do kraja života!

– A što si mu onda stavio u jelo? – začudi se general.

– Ne mogu vam reći. Taj tajni recept naučio sam od Kiowa i čuvam ga samo za posebne prilike.

– Kako si mu uopće uspio nešto staviti u jelo? – začudi se Rees. – Mislim da nitko nije ništa opazio.

– I to je moja tajna – nasmije se Smoky. – Vidite, ne smijete se sa mnom previše šaliti jer, tko zna, ako mi se jednoga dana netko od vas zamjeri...

Svi se ponovo od srca nasmiјаše, a potom je Rees preuzeo vodstvo. McKinley Country njegova je domovina.

Za pola sata stići ćemo u Prewitt. Pitam se što nas tamo čeka – malo kasnije zamišljeno će Rees.

– Sve će biti u redu. Ne brini se, mladiću – nasmijao se Smoky.

Ugledavši pred sobom prve zgrade Prewitta, Quadea je obuzeo neki čudan nemir. Nervozno se počeo osvrutati oko sebe kao da nekoga traži.

– Što je, prijatelju? – začudi se Smoky.

– Nešto nije kako treba – zabrinuto će Quade. – Osjećam da nas vreba neka opasnost.

– I ja kao da nešto slutim – zamišljeno će general.

– Što čekamo? Podbodimo što jače konje i požurimo u grad da saznamo u čemu je stvar – javi se Smoky. – Sada ionako ne možemo više natrag, a i ne želimo... Je li tako, momci? Dakle, ne preostaje nam drugo nego da požurimo!

* * *

Ujahavši u Prewitt odmah su osjetili da uistinu nešto nije kako valja. Jedan za drugim oprezno su ujahali u grad, oče-

kujući da ih u svakom trenutku zateče neka neugodnost.

Usred glavnog trga odjednom ugledaše uzrujanu gomilu ljudi koja je o nečem uzbuđeno raspravljala. Na nogostupu, malo poviše od ostalih, stajao je prosjed krupan čovjek i zlovoljno promatrao ljude pred sobom. Uz njega je stajala djevojka, očito vrlo preplašena.

— Pogledajte! — poviče odjednom jedan od ljudi iz gomele ugledavši ljude s ranča. Skull kako im se približavaju.

Ljudi se ubrzo razmaknuše i Quade i njegovi prijatelji ugledaše sjedokosog čovjeka na čijim se grudima ljeskala šerifska zvijezda. U ruci je držao kolt.

Quade pogleda šerifa, okrene glavu prema ljudima koji su stajali ispred zgrade na kojoj je pisalo »Banka Ellis« i zaključi da ih ovdje čekaju neugodnosti.

— Stranci, bacite puške i podignite ruke uvis! — poviče šerif i otkoči kolt.

Šerif je bio svjestan da bi, ako izbije borba, mogao svladati najviše dvojicu, ali bez obzira na to svjestan je nečega drugog, a to je da pridošlice zacijelo nisu opljačkale banku. Da su oni prije kratkog vremena odnijeli sa sobom veliku svotu novca, zacijelo se ne bi sada vratili u grad.

— Sjašite i ne činite gluposti — zapovijedi šerif.

— Jesi li poludio, prijatelju? — ljutito će Smoky otkočivši svoju pušku. — Zašto na takav način prijetiš ljudima koji su mirno ujahali u grad? Kakav je to doček?

— Ja sam šerif, a prije pet minuta netko je napao i opljačkao banku.

— A što se to nas tiče? — javi se Quade.

Glas mu je zvučao oštro i odlučno. Ljudi na ulici gledali su ga pažljivo i pomalo uplašeno. Svakome tko se u tom trenutku zatekao u njegovoj blizini moralo je biti jasno da je Quade jedan od onih ljudi koji ne odustaju od nauma.

— Do vraga! — promrmlja šerif. — I ja mislim da niste toliko ludi da biste opljačkali banku i vratili se u grad, ali ipak... Možda ste u nekoj vezi s razbojnicima. Tko zna...

— Što zapravo čekate? — ljutito će Smoky. — Zašto ne poduzmete nešto? Sastavite potjeru i krenite za njima. Tko zna, možda ih stignete negdje u Montani ili Teksasu. Ako budete još dugo razmišljali, ti će se momci domoći Kanade ili Meksika prije no što vi uopće krenete.

— Dosta! — ljutito će šerif. — Tko si ti, prijatelju, da mi držiš prodike? Zaplijenit ćemo vaše konje i tako ćemo barem moći krenuti u potjeru. Razbojnici su, naime, prerezali kopče na svim sedlima u staji i ne možemo osedlati niti jednog

konja. Stoga ćete vi sad sjahati i posuditi nam vaše konje.

Quade je odmjerio šerifa hladno i odlučno pogledom koji ni u kojem slučaju nije dopuštao protivljenje.

— To nećemo dopustiti! — mirno će predradnik ranča Skull.

Odjednom je, zahvaljujući svojoj izvanrednoj sposobnosti da naslućuje opasnost, osjetio kako nešto nije u redu i oprezno okrenuvši glavu pogledao je krovove obližnjih kuća.

Na prvi pogled nije mogao ništa opaziti, ali odjednom je vidio da se na jednom prozoru nešto lagano pomiče.

— Clay, u zaklon! — poviče Quade.

U isti trenutak kad se oglašio hitac, Quade je potegnuo revolver i dva puta zapucao u tom smjeru.

Nečija se vinčesterka stropostala kroz prozor na ulicu, a neki čovjek uz prozor, držeći se za grudi, zatetura i podiže se kao da namjerava poletjeti. Izgubivši ravnotežu, sunovratio se za puškom na ulicu.

— Sada je zaista dosta! — ljutito će Quade. — Što je ovo, šerife? Prvo nam želite oduzeti konje, a onda još netko iz zasede puca na nas. Kakav je ovo grad?

Šerif je smrknuta lica prišao čovjeku koji je mrtav ležao na zemlji ispružen kraj puške. Kada ga je šerif okrenuo, ljudi s ranča Skull zaključiče da je

to jedan od razbojnika koji je preživio jučerašnji okršaj u »Euck's Storu«.

Quadeovo je lice i dalje bilo mirno. Ako je i osjećao nemir, nitko to nije mogao opaziti po njegovu držanju.

Gledajući ga, ljudi na ulici osjeteše da je pred njima hrabar čovjek. Začuvši neki šum, Quade se okrenuo.

Čovjeku koji je zajedno s djevojkom stajao na nogostupu ispred banke, pristupio je svjetlokosi muškarac čije se lice, ugledavši Quadea, na trenutak razvuklo u podrugljivu grimasu.

— Ljudi, znate li u koga je htio pucati Bill Clint? — poviče svjetlokosi čovjek. — Pogledajte ga! Tamo je, na konju pckraj onog starca! To je Clay Rees, momak koji je prije tri godine već jednom opljačkao moju banku. Sada, kada me je ponovo netko opljačkao, taj madić je odjednom ujahao sa svojim drugovima u grad. Koje li slučajnosti...

Švjetlokosi, dobro odjeven čovjek koji je, po svemu sudeći, vjerojatno bio Glenn Ellis, banakar, zašuti ali i to što je rekao bilo je dovoljno da se uzbude svi ljudi, koji su se zatekli na ulici.

— Sjaši, mladiću! — zapovijedi šerif. — Sunce mi je sjalo u oči kada ste ujahali i stoga te nisam odmah prepoznao. Sjaši! Strpat ću te u zatvor!

– Zašto biste htjeli uhapsiti moga kauboja? – mirno će Quade, ali glas mu je odavao da nije naučen na suprotstavljanje.

– Zato što je razbojnik! Prošle su jedva tri godine otkako je taj mladić sudjelovao u oružanoj pljački na našu banku. Na sreću, uhvatili smo ga i osudili. Sada, kad je banka ponovo opljačkana, odjednom se ponovno pojavio u našem gradu. Ne mislite li da je to dovoljno? Ako nije upleten u ovu pljačku, ne zvao se ja više Dan Halsey!

Smoky otkoči pušku i mirno je uperi u nekog momka koji je stajao u njegovoj blizini. Ovaj od čuđenja raskolači oči ne shvaćajući što se događa.

– Hej, ti, jesi li prije tri godine već bio ovdje u Prewittu? – oštro će Smoky. – Jesi li i tada nakon pljačke stajao na cesti kao i sada?

Začudeni čovjek samo preplašeno kimne ne mogavši od straha izustiti ni riječi.

– A vi ostali! Jeste li i vi bili tada u gradu? – nastavi Smoky.

– Kakve su to gluposti, čovječe? – začudi se šerif. – Većina ovih ljudi već godinama živi u Prewittu.

– Onda će biti najbolje da i njih povedeš u zatvor, šerife – nasmiješi se Smoky. – Ako namjeravaš zatvoriti sve one koji su se u vrijeme prve pljačke našli u blizini banke, a sada su ponovno ovdje, mislim da ćeš imati pune ruke posla.

Šerif se zamišljeno odmaknuo od Reesa, očito shvativši da nema pravo.

– Još nešto – polagano će šerif. – Ovaj, koji ovdje leži mrtav jučer je uvečer dovezao u grad kola u kojima su ležali neki ljudi. Vjerojatno njegovi drugovi... Dvojica su bila samo ranjena. Liječnik se brine o njima. Momak kojeg ste upravo ubili – reče obrativši se Quadeu, – zove se Bill Clint i pripada vrsti ljudi koje vrlo nerado vidamo u našem gradu.

General Carrington je u nekoliko rečenica ispričao šerifu što se dogodilo jučer navečer u »Buck's Storu«.

– Očito vas netko prati i želi vas se riješiti – mirno zaključio šerif. – Sklonite ovog mrtvaca s ulice, pokušajte osposobiti sedla i pripremite sve što je potrebno za potjeru – nastavi obrativši se građanima Prewitta. – Ja moram u miru porazgovarati s ovim strancima.

* * *

Oklijevajući ljudi se razidoše a svjetlokosi se bankar zovoljno vrati u banku.

Quade ispod oka pogleda sjedokosog čovjeka i djevojku koja je i dalje stajala uz njega. Dugačke tamne kose i lijepa lica doimala se vrlo ljupko i privlačno. Njezine plave oči gledale su samo Reesa.

– Molim vas, podite za mnom – obrati se šerif ljudima s ranča Skull. – Moj je ured blizu.

– Odmah – odvrati Quade i krene na drugu stranu, ulice prema djevojci koja je i dalje stajala uz sjedokosog čovjeka.

– Ako se ne varam, vi ste gospodica Crawford? – nasmiješivši se upita Quade, dodirnuvši obod svoga šešira u znak pozdrava.

Djevojka je kimnula, ne skidajući pogleda s Reesa. Bila je zaplašena i zabrinuta.

– Pogledajte me, molim vas – nasmiješi se Quade. – Jeste li me već jednom vidjeli?

Djevojka je začuđeno pogledala Quadea i potom odlučno stresla glavom.

– Ne, nisam. Ali zašto me to pitate?

– I ja bih to rado znao – ljutito će sjedokosi čovjek. – Ja sam Alan Crawford i mislim da imam pravo saznati što želite od moje kćerke.

– Zovem se Chet Quade – nasmiješi se predradnik s ranča Skull. – Ovo je general Carrington, a onaj stariji momak tamo – doda pokazujući svakog pojedinog rukom – naš je kuhar Smoky. Claya Reesa poznajete.

– Naravno da ga poznajem i nimalo mi se ne sviđa što je ponovo došao u naš grad – promrmlja Crawford.

– Kako bi bilo da podete s nama u šerifov ured? Čut ćete sve što bismo željeli ispričati šerifu i reći ćemo vam sve što znamo.

– Naravno da ćemo doći – pomalo ljutito odvrati Crawford.

Koliko god da je bio ogorčen i razočaran mladim Reesom, ipak je osjećao da ovim strancima, ni sâm ne znajući zašto, može vjerovati.

– Hajde, Clay, ne budi tužan, vidjet ćeš svoju djevojku kod šerifa – nasmiješi se Smoky dok su odlazili prema šerifovu uredu.

* * *

– Dakle, momci, sada bih uistinu rado čuo što se to događa – ozbiljnim će glasom šerif, nabravši čelo čim su ušli u njegov ured.

Ušavši, general je sjeo i pružio šerifu svoje isprave.

– Vi ste, čini se, pravi general – zamišljeno će šerif pogledavši dokumente. – A ja sam mislio da ste jedan od onih varalica koji, odjenuvši uniformu generala žele da ljudi pomisle da ste netko i nešto!

– Više ne služim u vojsci, ali ipak mi je dopušteno da zadržim čin – nasmiješi se general. – Iako ne pridajem tome posebnu važnost. Slobodno me zovite samo Carrington.

Vrata ureda se otvoriše i na pragu se pojaviše Myrna Crawford i njezin otac. Djevojka odmah pride Reesu koji je stajao naslonjen o zid vrlo tužna lica.

Čim mu je djevojka prišla i nježno ga poljubila, mladić je živnuo. Zagrlio je voljenu djevojku i čvrsto je privio uza se.

Lice Myrnina oca odavalo je da se jedva svladava kako ne bi puknuo od bijesa.

— Lijepo, lijepo mladica... nasmije se Smoky. — Ali nemoj zaboraviti da ovdje u gradu sloviš kao razbojnik i stoga bi bilo najbolje da malo pričkaš s osjećajima — dodazadirkujući pocrvenjela Reesa. — Bit će najbolje da prvo dođemo kako nisi upleten u pljačku banke, a osim toga ima još stvari koje smo, ako se ne varam, došli ovamo ispitati i istjerati na vidjelo. Stoga, molim te, svladaj osjećaje i pričeka!

— Što uopće znate! — ljutito će rančer. — Clay Rees osuđen je zbog pljačke banke.

— Nećete vjerovati, ali u sveto smo upućeni, možda i više od vas... — nasmiješi se Smoky. — Prije nego što je prihvatio posao na ranču Skull, gdje svi radimo za Johna Morgana, sve nam je ispričao. Rančer je začuđeno pogledao Reesa koji je zaljubljenog gledao Myrnu Crawford kao da svijet oko njega uopće ne postoji.

— Ali on je razbojnik i kažnjen je — usprotivi se Crawford.

— Nepromišljeno se upleo u glupost koja ga je stajala tri godine slobode, ali pošteno je odsjedio dosudenu mu kaznu i zašto bi sada cijeli život isplaćivao zbog nečega što je teško platiti vlastitom slobodom? —

mirnim i ozbiljnim glasom upita Quade.

— Ali do vraga! Zašto se vratio ovamo? — ljutito će rančer. — Osim toga, što je s novcem koji je nestao u pljački i nikada nije pronađen? Ima tu još dosta nerazjašnjenih pitanja koja treba riješiti i nije sve baš tako jednostavno kako vi mislite.

— Znam. Stoga smo i došli u Prewitt — ljubazno će Quade.

— U blizini ranča Skull pojavili su se neki stranci i pucali na Claya. Budući da je, zaposlivši se na ranču, postao dio naše družine, nije nam svejedno želi li ga netko ubiti ili ne, pa ga želimo zaštititi. Uspjeli su ga uhvatiti i odvesti sa sobom, samo što smo ga na svu sreću oslobodili i Clay nam je kasnije ispričao da su ga oteli njegovi prijašnji ortaci. Htjeli su saznati gdje je novac što su ga onoga dana, prije nešto više od tri godine, opljačkali u banci. Ali jedva preuzevši vreće s novcem, Clay je bio onesviješten i novac je nestao. Gdje je, dakle, sav taj novac?

Rees pogleda Myrnu i djevojka mu se nasmiješila očima u kojima se odražavala sva ljubav što je osjeća prema mladici u kojeg ni u najtežim trenucima nije izgubila povjerenje.

— Svi smo do sada bili uvjereni da je Clay imao nekog suučesnika koji je novac sa-

krio na sigurno mjesto – pomalo zbunjeno promrmlja rančer Crawford. – Sada više zaista ne znam što da mislim! Taj nepoznati koji je napao Claya i oduzeo mu novac morao je, znači, biti u gradu, a toga dana ne sjećam se da su ikakvi stranci boravili u Prewittu.

– Uvijek sam vjerovala da Clay govori istinu – kimnuvši će Myrna. – Znam da mi nikada ne bi lagao.

– Priznajem da sam sudjelovao u pljački – nakašljavši se reče Rees ponovo zbunjen povjerenjem voljene djevojke. – Moja je dužnost bila da ih, osiguravši im odmorene konje, pričekam u sporednoj ulici, i to je sve. Dojurili su i dobacili mi vreće s novcem i kada sam zbunjen upravo namjeravao otići, netko me udario po glavi. Osvijestio sam se tek u šerifovu uredu. Do vraga! Znam da sam pogriješio, ali jednostavno nisam vidio drugog izlaza iz situacije u kojoj sam se zatekao. Vi ste mi, Crawford, jedini plaćali za konje onoliko koliko su i vrijedili. Svi su me ostali varali. Pristao sam na pljačku samo iz očaja.

Rančer zamišljeno pogleda mladića, a potom kćerku i nasmiješi se.

– Žao mi je, Clay, ako sam te nepravedno optužio, ali moram priznati da mi je draže da sam se prevario nego da sam imao pravo. Ovako još štošta možemo ispraviti.

– Čekajte, ljudi – javi se šerif. – Sve je to lijepo, ali mene ipak zanima kako se zovu momci koji su tada opljačkali banku, Dakle, Clay?

– Samo polagano – uplete se Carrington. – Kao prvo, htjeli bismo vam ispričati pod kojom su nas izlikom oni momci jučer napali u »Buck's Storu«.

– Razumijem – zamišljeno će šerif saslušavši generala. – Očito je da svi tragovi vode ovamo u Prewitt, ali ima dosta nejasnoća koje se moraju razjasniti.

– Šerife, poznajete li čovjeka po imenu Rick Bates? – upita Quade.

– Naravno da ga poznajemo! – uzrujano će rančer. – Ni njegovi prijatelji Stan Coyne, Tully O'Hara, Nick Bolger i Danny Brent nisu nam nepoznati i nemamo dobro mišljenje o njima.

– Oni su prije nešto više od tri godine opljačkali banku – nasmiješi se Quade. Bolger je mrtav. Morali smo ga ubiti kada je zajedno s nekolicinom prijatelja oteo Claya. Brent je novi član njihove družine. Nije sudjelovao u pljački Ellisove banke.

– Gotovo nevjerojatno – začuđeno će šerif Halsey tresući glavom. – Taj Bates je unajmio Clayev ranč koji smo mu oduzeli da bismo namirili dio duga. Momci koji s njime tamo žive ništa ne rade, ali svi

uvijek imaju novca. Ne možemo im ništa dokazati, ali uvjereni smo da su razbojnici.

— Tko je zapravo tada dobio Clayev ranč? — zamišljeno će Carrington.

— Glenn Ellis, bankar — odvratiti šerif. — Sud mu je dosudio Reesov posjed kako bi se time namirio barem dio nestalog novca. Budući da je novac viđen u mladića, kao posljednjeg, smatralo se da ga je on negdje sakrio i nekome predao.

Ljudi s ranča Skull zamišljeno gledaju pred sebe. Svima im je pomalo jasno u kojem grmu leži zec, ali neće biti lako dokazati tko je glavni krivac.

— Tako dakle! — ljutito će Rees i stupi korak naprijed. — Bankar Glenn Ellis ima svoje prste u cijeloj stvari, samo se pitam kako ćemo mu sve to dokazati. Dao je opljačkati svoju banku kako bi namirio tko zna kakve svoje potrebe, a kad sam odsjediš kaznu izašao iz zatvora, pobojavao se da bih mogao zatražiti svoj dio novca od ostalih. Stoga je zapovjedio momcima da me slijede i zauvijek me ušutkaju!

— Čini se da si u nas na ranču naučio misliti — nasmije se Smoky. — Bravo, momče! Bit će nešto od tebe. Kako si i sam rekao, bit će teško dokazati tko je krivac i morat ćemo skupiti dovoljno dokaza. Ako uspijemo, uvjeren sam da će ti tvoj nekadašnji ranč biti vraćen.

— Morali bismo tom zlikovcu postaviti neku zamku — zamišljeno će Crawford. — Ne smijemo se prenageliti i moramo sve smisliti što je moguće bolje kako bi Ellis upao u zamku, ako je uistinu kriv.

— Jesu li Rick Bates i njegovi prijatelji danas bili u gradu? — raspita se Carrington.

— Nikoga nismo vidjeli — odgovori šerif. — Ako su bili u gradu, dobro su se sakrili. Ellis je, koliko znam, bio sam u banci. Svom je službeniku dao slobodan dan i poslao ga na pecanje. Jedan i drugi strastni su ribiči i uvijek dijele ulov.

— Je li i onoga dana kada je banka prvi put opljačkana bankar također bio sam? — raspita se Smoky.

— Odjednom sve izgleda nekako čudno — zamišljeno će šerif. — Sve mi se čini da imate pravo, momci, samo... kako da dokažemo sve te sumnje?

— Bit će najbolje da ga motrimo i za sada ne ispuštamo iz vida — predloži Quade. — Ako napusti grad, netko od nas krenut će za njim. Možda nas navede na neki koristan trag ili nam čak otkrije gdje su skriveni njegovi drugovi.

Svi prihvatiše Quadeov prijedlog. Kako bankar ne bi ništa posumnjao, odlučili su da šerif organizira potjeru. Ljudi s ranča Skull odlučili su da ostanu u gradu.

– Mislim da će biti najbolje da dvojica od nas neprestano motre Clayev ranč – reče Smoky. – Razbojници su zacijelo tamo. Što mislite o tome?

– Mogu vam dati nekoliko mojih ljudi – javio se rančer Crawford.

– To ne bi bilo pametno. Ljudi s kojima ćemo se morati suočiti vrlo su opasni, a vaši su ljudi vrlo dobri rančeri, ali ne vjerujem da su u rukovanju oružjem dorasli okorjelim momcima kao što su ovi. Mi smo se naprotiv, već često sukobljavali s takvim podlacima i stoga će biti najbolje da sve ovo prepustite nama. Ipak, hvala vam na dobroj volji – doda Quade ljubazno. – Smoky i ja motrit ćemo Clayev ranč, a Carrington i Clay ostat će u gradu. Šerif će, kako je dogovoreno, slijediti Ellisa ako napusti grad.

* * *

Dogovorivši se o još nekim pojedinostima, Crawford i njegova kćerka vratiše se na svoj ranč.

Premda svjesni opasnosti koja im prijeti, mladić i djevojka bili su sretni da su ponovo zajedno i da su razjašnjene nesuglasice koje su ih tri pune godine dijelile jedno od drugoga.

– Plašim se da smo izgubili dobrog kaubojā – nasmije se Smoky pogledavši Reesa kako mu se lice žari od radosti i zadovoljstva. – Ipak ga razumi-

jem. Neće mu biti lako, jer sa ženama nikada nije lako... – reče mamignuvši Quadeu – ali ipak je lakše izaći na kraj sa ženom kakva je Myrna Crawford, nego s nekoliko tisuća tvrdoglavih dugorogih goveda!

– Mislim da imaš pravo – kimnuvši će Quade. – Čini mi se da će Clay ostati u Prewittu, a zato postoji uistinu valjan razlog.

– Ovo me podsjeća na nešto što sam doživio prije mnogo godina – zamišljeno će Smoky. – Bio sam tada mlad i povjerena mi je cijela trgovačka karavana. Mlada Meksikanka koja se tamo zatekla toliko je poludjela za mnom da jednostavno nisam mogao prihvatiti posao i morao sam ostati s njom. To je bio život, momci kad vam kažem da... Što da vam uopće pričam! Možete i sami zamisliti koliko mi je bilo teško kada su se pojavili ljudi iz kompanije za koju sam tada radio i mašući mi s ugovorom pred nosom primorali me da pođem na put.

– Opet jedna od tvojih mnogobrojnih izmišljotina – nasmije se Quade.

– Gluposti! Znaš da ja nikada ne lažem – usprotivi se stari kuhar uvijek spreman da izmisli neku »strašnu« priču. – Pobjegao sam iz karavane, potajno se vratio i ostao s Meksikankom. Zato se i dan-danas ne smijem pojaviti u nekim di-

jelovima zemlje... — reče smije-
šeći se.

— A sada dosta gluposti —
prekine ga Quade. — Moramo
riješiti neka vrlo važna pita-
nja. Šerife, ima li banka neki
stražnji ulaz?

— Ima. Tamo Ellis drži svoja
kola, ali konje uvijek ostavlja u
staji. Netko od vas mogao bi iz
jedne od sporednih ulica iza
banke promatrati stražnji ulaz,
a ostali bi mogli otići u hotel i
unajmiti sobe. Sve sobe hotela
gledaju na glavnu ulicu i tako
ćete moći vidjeti Ellisa ako
izide na prednji ulaz. Mislim
da nam tako zaista ne može
pobjeći.

— Ja ću paziti na stražnji
ulaz — javi se general. — Clay
bi mogao otići u hotel.

— Koliko je novca zapravo
uopće nestalo? — upita odjed-
nom Smoky.

— Više od trideset tisuća do-
lara — odvrati šerif. — Craw-
ford je upravo bio položio no-
vac što ga je dobio prilikom
prodaje većeg stada. Njega sve
to, naravno, najviše pogađa,
iako nikada ništa nije rekao.

— Svi su znali da će Craw-
ford prodati to stado i novac
položiti u banku, zar ne? — ra-
spita se Quade. — Razbojnici
su, znači, samo vrebali priliku,
sve je ostalo bilo unaprijed do-
govoreno. Nadam se da ćemo
im uspjeti dokazati sve te pod-
losti.

Smoky i Quade napustiše
grad i uputiše se prema
Clayevu ranču.

General Carrington i Rees
unajmili su u hotelu dvije sobe
međusobno povezane vratima.

General je neopaženo napu-
stio svoju sobu. Upravo je pre-
lazio glavnu ulicu kada je šerif
s potjerom napuštao grad. Uv-
jerivši se da ga nitko ne gleda,
skrenuo je u sporednu ulicu i
zastao na mjestu odakle je
imao dobar pregled na straž-
nja vrata banke.

Pred vratima je stajao konj.
Carrington, doduše, nije znao
tko je životinju doveo onamo,
ali to i nije bilo važno. Mnogo
važnije bilo je nešto drugo: El-
lis je očito namjeravao napu-
stiti grad.

Strpljivo, svjestan da drugo
ne preostaje, general je čekao
iza zgrade u sporednoj ulici.

Sunce je već bilo u zenitu i
nemilosrdno pržilo s plavog
neba bez oblaka. Sati su prola-
zili, a nitko nije izašao iz
banke niti je ikoga vidio iza
prozora stana iznad nje.

Razmišljajući o tome kako
će slijediti Ellisa, Carrington je
bio uvjeren da se može pouz-
dati u Reesa, jer mladić zaci-
jelo dobro poznaje ovaj kraj i
stoga će neopaženi moći slije-
diti bankara.

Kada se Ellis pojavio na vra-
tima, već je bilo popodne. Prije
nego što je izašao i za sobom
zaključao vrata, oprezno se
osvrnuo na sve strane da se

uvjeri da ga nitko ne promatra. Prišao je konju i odveo ga do kola, a potom ga upregnuo.

General oprezno napusti zaklon i neopažen stigne do glavne ulice. Ulica je prazna, nigdje ni žive duše. Prešao je na drugu stranu i nestao u sporednoj ulici između saluna i neke prodavaonice.

Domogavši se stražnjeg ulaza u hotel, požurio je u svoju sobu i pokucao na vrata što iz njegove sobe vode u Reesovu. Kad se i nakon ponovnog kucanja mladić nije odazvao, Carrington zlovoljno promrmlja:

– Do đavola! Blaženo spava i briga ga za cijeli svijet!

Otvorivši vrata, na svoje veliko iznenađenje ustanovi da u sobi nema nikoga. Ušao je u prostoriju i naglo se okrenuo, ali ni iza vrata što spajaju dvije sobe nije bilo nikoga.

Pažljivo i zamišljeno se ogleđavši u sobi, opazi na stolicu papir.

– Neka poruka... – promrmlja general.

Podigao je komadić papira i pročitao:

»Moramo se odmah sastati. Dodi do pustinje na istoku naše zemlje. Clay, moram ti nešto važno reći.

Tvoja Myrna.«

Pročitavši naglas tih nekoliko redaka, Carrington osjeti gorčinu jer iskusnu čovjeku poput njega bilo je odmah jasno da je riječ o zamci. Da je

djevojka i napisala tu poruku, Rees je samo kratko razmislivši morao spoznati da nije mogla imati vremena dostaviti je u Prewitt.

Dohvatio je vinčesterku i pogledao gdje je Reesova, ali mladić ju je očito ponio sa sobom. Izašao je iz sobe i otišao vlasniku hotela.

– Kada je Clay Rees dobio obavijest što mu je dostavljena u sobu? – raspitao se general.

– Zar vam nije rekao? – začudio se vlasnik hotela. – Ne znam tko je donio poruku. Bio sam u prodavaonici i kad sam se vratio, našao sam na pultu omotnicu s njegovim imenom. Odmah sam mu je odnio u sobu. Ubrzo zatim mladić je izašao, otrčao do staje za iznajmljivanje i napustio grad. To je sve što znam.

– Gdje je u blizini pustinja? Navodno je negdje u istočnom dijelu – upita Carrington.

Saslušao je vlasnika hotela i saznajući gdje je mjesto kamo je otišao Rees, požurio je do staje i ubrzo potom napustio Prewitt.

Izjahavši iz staje vidio je kako vjetar podiže prašinu i ljutito je opsovao znajući da ne mora tratiti vrijeme pokušajem da pronade tragove Reesova konja.

Morao je požuriti i pokušati da ga pronade, jer je mladić u opasnosti koja bi ga mogla stati života.

X

Clay Rees nije se obazirao na okolinu. Znao je da je Desert Range širi od tridesetak kilometara i proteže se daleko prema jugu. Dugačke pješčane dine jedino su što se može vidjeti u tom predjelu. Vode ima vrlo malo i priroda je ovdje više nego škrt, ali Myrna mu je napisala da ga želi vidjeti i stoga je bez oklijevanja požurio na sastanak, ne pomišljajući ni trenutka da možda srlja u zamku.

Osjećao se pomalo nelagodno i uznemireno, ali sve je pripisivao uzbuđenju što je poslije toliko vremena ponovo vidio voljenu djevojku.

Zamišljen i zaokupljen mislima jahao je gotovo i ne gledajući oko sebe, jer kraj kojim se konj kroz pješčano tlo prilično teško probijao vrlo mu je dobro poznat i vjerojatno bi i svezanih očiju znao kamp jaše.

Jahao je tako dva sata kada ga je konj, zabacivši glavu, trgnuo iz razmišljanja. Ogleđao se oko sebe. Posvuda samo pijesak... Daleko na horizontu pričinilo mu se da vidi neku zelenu mrlju i odlučno potjera životinju u tom smjeru, da bi nakon dosta dugog jahanja razabrao pred sobom veliki kaktus što je oko sebe stvarao malo sjene.

Počeo se pomalo brinuti kako to da nigdje nema Myrne. Odjednom, kao da mu se pred

očima podigla neka koprena koja mu je sve vrijeme zaklanjala vidik. Shvatio je da je upao u zamku.

— Kakva sam ja budala! — ljutito će mladić. — Zaista sam početnik. Zašto bi mi Myrna napisala poruku? Pričali smo u šerifovu uredu o svemu, a i njezin se otac, čini se, više ne ljuti na mene. Što bi mi još željela reći? Kako sam mogao biti tako naivan da bezglavo upadnem u zamku? Oni me prokletnici, znači, još žele ubiti! Znao sam da neće tako lako odustati.

Usmjerio je konja prema kaktusu i dok se zatekao u njegovoj neposrednoj blizini, dogodilo se ono što je Carrington, pročitavši lažnu poruku, odmah znao da će se zbiti: pucanj je proparao tišinu a Reesov konj posrne bolno zarzavši.

Očajan, Rees osjeti da mu je koljeno mokro. Metak je probio bocu s vodom i zario se u tijelo životinje koja se posljednjim snagama pokušavala održati na nogama, ali bilo je očito da će svakog trenutka pasti.

Napadač je očito vrebao zaklonjen iza jedne od mnogih pješčanih sprudova. Dok je zdvojno razmišljao kako mora dohvatiti vinčesterku, konj je pokleknuo na prednje noge. Gotovo istodobno ponovo je odjeknuo pucanj.

Životinja se naglo trgnula kao pogodena munjom i srušila pogodena u glavu. Rees je bio odbačen iz sedla i našavši se na tlu instinktivno se sklonio i skočivši na noge u nekoliko brzih krivudavih skokova potrčao do kaktusa iza kojeg se nadao naći zaklon. Osjetio je da su mu usta i nos puni pijeska.

Dok je trčao prema kaktusu, za njim ponovo zazujaše meci, zabadajući se u pijesak, ali Rees je ipak uspio. Sklonivši se iza kaktusa odahnuo je trenutak. Nadao se da će se izvući. Meci su zujali posvuda oko njega, zabadali se u kaktus i pijesak.

Podigavši pogled mladić se nasmiješi. Iz mjesta gdje su meci pogodili kaktus procurio je dragocjeni sok. Podigao je ruku i skupivši u šaku malo tekućine, osvježio se.

— Mislim da je ovo Stan Coyne — promrmlja Rees. — Ako mi netko ne dođe u pomoć, izgubljen sam.

Napadačeva je puška na neko vrijeme utihnula a potom se ponovo oglasila. Tko god da je vrebao skriven iza pješčane dine bio je dobrih živaca. Očito je znao da mora čekati i samo s vremena na vrijeme opaliti pokoji hitac kako bi dao na znanje da nije odustao.

Rees je zamišljeno dotaknuo rukom bradu i pogledao u smjeru odakle su dolazili pucnji. Našao se u klopci. Konj je

pao upravo na stranu na kojoj se u koricama nalazila vinčesterka. Dakle, ni puške se nije mogao domoći. Ogorčeno pomisli da je, izgubljen ako mu prijatelji ne pomognu.

Nije se, međutim, zanosio nadom da bi mu netko mogao priteći u pomoć, jer se toliko žurio da nikoga nije obavijestio kamo odlazi.

Sunce je i dalje neumorno pržilo. Da bi se osvježio, Rees je još nekoliko puta revolverskom cijevi probušio rupu na kaktusu da bi se domogao još malo osvježavajućeg soka i tako utažio žeđ.

Ugledao je nekoliko lešinara koji su, nanjušivši leš, kružili iznad ubijenog konja.

— Ovi bi me lešinari mogli spasiti — promrmlja Rees. — Ako budem imao malo sreće, Smoky, Chet i general mogli bi ih, ako su krenuli za mnom u potragu, opaziti i zaključiti da i ja moram biti negdje u blizini. Tko zna jesu li uopće krenuli u dobri smjeru...

* * *

Usprkos vrućini i vrućem vjetru general je zakopčao kratki kaput i preko usta svežao rubac da bi se barem donekle zaštitio od pijeska što ga je vjetar kovitlao svuda oko njega i što mu se uvlačio u nos i oči.

Već odavno je izgubio svaki trag, ali se nadao da je Rees zadržao smjer kojim je krenuo. Zastao je i oslušnuo. Ne, nije se

prevario. Netko je uistinu pucao. Znao je da nema smisla brže tjerati konja, jer mu je pijesak ionako otežavao napredovanje. Stoga je nastavio istom brzinom kao i do sada.

Postepeno se vjetar stišao i sunce je ponovo zapeklo s plavog neba bez oblaka. Pijesak je upijao u sebe vrućinu i isijavao je tako jako da je Carringtonu ponestajalo daha a oči su ga paklenski pekle, ali posustati nije smio. Ako želi spasiti Reesa, svaka je sekunda dragocjena.

Dohvatio je bocu s vodom i otpio nekoliko gutljaja. Zaustavio je konja, ulio u ruku malo vode i osvježio umornu životinju. Zatim je ponovo uzjahao i nastavio. Ulio je malo vode i u šešir da mu osvježava tjeme.

Osvrnuvši se oko sebe, stari je general posvuda vidio samo pijesak. Ipak je naslućivao da Rees ne može biti daleko.

Uto ponovo začuje pucanj. Carrington je stisnuo oči i naprežući se da što bolje vidi pogledao u smjeru odakle je dopro pucanj. Ništa nije mogao vidjeti a opet, sudeći po zvuku, nije mogao dopirati iz daljine veće od tri kilometra. Izvadio je dalekozor i pažljivo pogledom pretražio pješčane brežuljke pred sobom.

Tek pošto je malo kasnije podigao pogled prema nebu, ostao je na trenutak kao skamenjen.

— Šest lešinara — promrm-lja general. — Zar sam došao prekasno? Ali kad bi Clay bio mrtav, zacijelo se više ne bi čuli pucnji. Dakle, nada još postoji — doda i podbode konja da što prije stigne u pomoć mladom i neiskusnom Reesu.

U velikom luku zaobišao je dugačku pješčanu dinu i malo kasnije ugledao je u daljini čovjeka kako ležeći potrbuške na vrhu pješčanog brežuljka puca prema dolje, a tamo, s druge strane, vjerojatno je Rees.

General je brzo sjahao, prebacio konju preko vrata uzde i životinja je znala da se ne smije maknuti s mjesta. Izvadio je vinčesterku iz korica sa sedla, napunio je i zapucao. Metak se zario tik uz razbojnikovu glavu i uskovitlao pijesak. Ovaj se bacio u stranu i uperio pušku u Carringtona.

U međuvremenu je general ponovo zapucao, ali i razbojnik je bio brz. Metak je zazujao tik uz generalovu glavu. Dok je potezao obarač, Carrington je postao svjestan da je čovjek pred njim bez svake sumnje Stan Coyne, momak o kojem je Rees pričao da odlično rukuje oružjem.

Ovaj put general je pogodio i razbojnik se trgnuo da bi trenutak kasnije pao i ostao nepomično ležati u pijesku. Puška mu je ispala iz ruku i ležala podalje od njega.

Carrington je vratio pušku u korice i uputio se prema raz-

bojniku. Uspeo se na brežuljak upadajući u pijesak do ispod koljena. Stigavši do protivnika zaključio je da tom momku nitko više ne može pomoći. Rana je bila smrtonosna. Coyne je bolno stenjao svjestan da umire.

* * *

— Clay — poviče general. — Ja sam, Carrington! Dodi gore! Razbojnik je mrtav!

Povikavši vidio je kako netko stoji iza velikog kaktusa i polagano izviruje kako bi, začuvši njegov glas, potrčao prema pješčanom brežuljku. Nije bilo sumnje, bio je to Rees.

— Bio sam naivan! — promrmljao je malo kasnije Rees zahvalivši se generalu na pomoći. — Malo je nedostajalo da svoju glupost platim životom. Pitam se zašto me nije odmah ubio čim me ugledao. Čini se da se htio prvo sa mnom poigrati, ali to mi je spasilo život!

— Prokletniče! — promuća Coyne. — Ponovo si se uspio izvući.

— Zašto ste me slijedili? — upita Rees sagnuvši se do razbojnika. — Zašto ste me htjeli ubiti? Nisam vas izdao. Tko me je onesvijestio i oduzeo mi novac, tko? Reci!

— A tko bi drugi nego Ellis! On... — naprežući se pri svakoj riječi polagano će razbojnik. — Tako je bilo i dogovoreno. Sve su smislili on i Rick, a danas smo eto ponovili cijelu

tu zgodu... Samo, ti si nam ipak smetao. Tko zna ne bi li se jednom predomislio i ipak nas izdao. Već si nam tada smetao. Tko zna ne bi li nas već tada izdao. Bio si i previše nervozan početnik...

— Gdje će se Ellis sastati s vašim vođom? — upita general. — Ovaj ste put ponijeli novac sa sobom? Tko je odnio poruku u hotel?

— Nasjeli ste. Danny nije poslije pljačke napustio grad. Napisao je poruku, ostavio je u hotelu i odjahao k Ricku Batesu. Sutra ujutro trebalo je da se svi skupimo u banci.

Rees se odmakne od razbojnika ogorčen i zamišljen.

— Gdje su tvoji prijatelji sada? — upita general.

Coyneovo lice orošeno znojem grčilo se od boli dok je razrogačenih očiju s velikim naporom izgovorio posljednje riječi.

— Buck... — dodao je naposljetku i zašutio zauvijek.

Ne želeći razbojnika ostaviti na milost i nemilost lešinara, dvojica prijatelja zatrpa su ga pijeskom.

— Uzmi pušku. Potražit ćemo njegova konja — odlučno će potom Carrington. — Odjahat ćemo do tvojeg ranča po Cheta i Smokyja, a onda moramo požuriti u grad.

Ubrzo su pronašli razbojnikova konja i požurili do Reesova ranča.

Kasno popodne stigli su do drvene zgrade nekadašnjeg Clayeva ranča.

Isprva nigdje nisu vidjeli Smokyja i Quadea, ali general je bio uvjeren da se kriju iza nekog zaklona kako ih nitko ne bi opazio. Približivši se jednom stablu široke zelene krošnje, začuše dobro poznati Smokyjev glas:

— Hej! Što ćete ovdje? Mislio sam da pratite Ellisa!

— Podi po Cheta — odgovori general. — Uzalud čekate. Bankar neće doći ovamo.

Razabraše ljutito mrmljanje. Kuhar se psujući vješto spustio niz stablo praćen pucketanjem granja i šuštanjem lišća.

— Chet se sklonio iza stražnjeg dijela zgrade. Tamo ima dovoljno grmlja da posluži kao zaklon i za desetak konja a kamoli ne lukavom Chetu — nasmiješi se Smoky.

Rees podbode konja i požuri do zgrade.

— Hej! Chet! To smo mi, general i ja, Clay! Sve je drugačije nego što smo smislili! Ellis neće doći ovamo! — poviče pretražujući pogledom grmlje ne bi li negdje ugledao Quadea.

Quade, oduvijek sumnjičav, prvo je pričekao da se pojave general i Smoky i tek tada izašao iz zaklona. Netko je mogao Reesa primorati da ga pozove. Tko zna, sve je moguće...

Rees je ispričao kako je vlastitom neoprežnošću upao u zamku a potom ispričovjediše

sve što im je na samrti rekao Coyne. Razbojnike, dakle treba da potraže u »Buck's Storu«.

— Jedan je od njih, znači, nakon pljačke ostao u gradu i sve promatrao — zazviždi Smoky. — Napisao je poruku, ostavio je u hotelu i požurio da obavijesti Coynea gdje te može dočekati. Tako dakle... Nego, reci, Clay, je li moguće da ne poznaješ rukopis svoje djevojke?

— Ne, na žalost se nikada nismo imali prilike dopisivati, niti sam ikada vidio kakav joj je rukopis.

— Moramo požuriti. Bit će najbolje da odjašemo u grad — zaključí Quade. — Prewitt je odavde bliže od »Buck's Stora«. Osim toga, kako za sada stvari stoje, sve je ovo u prvom redu smislio Ellis, a ostali su samo radili za njega. Moramo ga uhvatiti prije nego što posumnja i pobjegne. Tko zna, možda je i taj Danny još u gradu. Možda se vratio u grad obavijestivši Coynea da krene za Clayem.

— Dakle, požurimo! — kimnuvši će general. — Clay, koliko je odavde do Prewitta?

— Najviše sat i pol — odgovori mladić.

— Znači da ćemo biti u gradu prije mraka — zaključí Quade. — Moramo pronaći tog Dannyja. Ako je u gradu pa nas vidi i uspije pobjeći, obavijestit će ostale, a onda su naše mogućnosti da ih svladamo mnogo manje.

— Moramo požuriti — javi se Smoky. — Sjetio sam se kad sam ja tako jednom...

Svi se nasmijaše i podbodoše konje ne pričekavši da im kuhar ispriča neku od svojih mnogih izmišljenih pustolovina.

— Hej! Što je sad ovo? Zar me nitko ne želi slušati? — začudi se Smoky.

— Kad bismo čekali da nam ispričaš svoju zgodu, smračilo bi se prije nego što bismo krenuli — poviče Quade i nasmije se.

Smoky opsova hineći ljutnju, te krene za prijateljima.

* * *

Nakon otprilike sat vremena Rees, koji je jahao pred ostalima, podigne ruku. Zaustavili su konje i pogledaše u smjeru koji im je pokazao mladić.

U daljini se veća skupina jahača kretala prema gradu, ali opazivši ljude s ranča Skull, promijenili su smjer i krenuli prema njima.

Malo kasnije Quade i njegovi prijatelji prepoznali su na čelu skupine koja im se približavala šerifa Halseyja.

— Nismo našli nikakav trag — zadihano će šerif brišući rukavom znojno čelo. — Kao da su u zemlju propali!

Quade je ispričao što su doznali i šerifovo se lice zacrveni od ljutnje.

— Opkolit ćemo grad — ljutito će Halsey. — Ako taj prokleti Danny Brent želi napu-

stiti grad, morat će se dobro potruditi, ali ne vjerujem da je više u gradu. Prije nego što posjetimo našeg dragog bankara Ellisa, pretražit ćemo svaki kutak u gradu ne bismo li pronašli Dannyja. Kada to obavimo, odjahat ćemo u »Buck's Store« i tamo naučiti pameti sve te proklete razbojнике.

Svi zajedno uputili su se prema gradu. Kad su u daljini ugledali prve zgrade, šerif je izdao zapovijed. Svatko je čuo što mu je činiti kako bi što prije pronašli Dannyja Brenta.

Pretražili su cijeli grad i zavrili u svaki i najskrovitiji kutak, ali razbojniku nigdje ni traga. Čini se da je napustio grad prije njihova dolaska.

— Bit će najbolje da odemo k Ellisu — predloži šerif.

— Ja ću s dvojicom otići do stražnjih vrata banke — javi se Smoky. — Carrington je rekao da se namjeravao odvesti iz grada. Nadam se da se već vratio.

— Ubrzo ćemo vidjeti — zamišljeno će Quade.

Smoky i dvojica građana Prewitta odjahali su iza banke, a Quade, šerif i Carrington uputiše se prema glavnom ulazu u banku.

Quade je oštro i odlučno pokucao. Ellis je ubrzo otvorio vrata. Blijeda lica nijemo je gledao ljude pred sobom, očito shvaćajući da je njegova igra završena. Pomaknuo se u stranu i kada su šerif i dvojica

s ranča Skull ušli, zatvorio je vrata i otišao prema uredu. Sjeo je u kožni naslonjač i mirno rekao:

– Znam zašto ste došli. Nije uspjelo!

Quade je uočio mirni izraz bankareva lica. Nešto mu je govorilo da je taj čovjek pred njim odlučio okončati život i da je, shvativši da je otkriven, već nešto poduzeo.

Mirno je pogledao Reesa i upitao:

– Imate li dolar, mladiću?

Rees začuđeno pogleda bankara i kimne.

– Dajte ga – odlučno će Ellis i pruži ruku.

Slegnuvši ramenima Rees izvadi iz džepa dolar i pruži ga čovjeku pred sobom.

– Nemojte me prekidati – počne bankar pruživši mladiću neki papir. – Moje pravo ime je Glenn Bates. Rick Bates mi je polubrat. Za vrijeme građanskog rata opljačkali smo jednu naplatnu stanicu. Pratila nas je sreća, jer se taj put skupilo mnogo novca. Poslije pljačke smo se razdvojili, dogovorivši se da uložim novac u neki dobar posao i zadržim njegov dio. Prije nešto više od tri godine došao je ovamo i htio da mu isplatim njegov dio novca, ali cijeli je kapital bio uložen u posao i nisam mu mogao dati ni dolara. Primorao me da sudjelujem u pljački banke, zaprijetivši da će, ako odbijem, otkriti javnosti kako

sam se domogao novca kojim sam otvorio banku. Nije bilo drugog izbora. Osim svega, Rick se želio negdje nastaniti i tako smo došli na zamisao da Reesu oduzmemo ranč, kad je već ionako dugovao banci. Činio nam se vrlo pogodan da privuče svu pažnju na sebe. Osim toga, odlikovao se tada nekim čudnim osjećajem časti i bili smo uvjereni da neće izdati drugove. Dobro smo pretpostavljali i tako je Rees uhapšen, Ricku je isplaćen njegov udio, ja sam također dobio nešto novca, a sud mi je dodijelio Reesov ranč.

– Budući da je sve tako dobro prošlo, odlučili ste cijelu igru još jednom ponoviti – hladno će Quade.

– Da. Nije mi drugo preostalo – mirno odgovori Ellis. – Bilo je odlučeno da Rees mora nestati. Nadali smo se, naime, da neće preživjeti tri teške godine rada u zatvorskom kamenolomu, a pošto je preživio i postao tvrdi, plašili smo se da bi mogao potražiti ljude s kojima je opljačkao banku i zatražiti svoj dio. Stoga je odlučeno da ga se riješimo prije nego što nam počne stvarati neprilike.

– Gdje je sada Rick Bates?
– raspita se šerif.

– U »Buck's Storu« – odgovori bankar. – I dva čovjeka su s njime. Bila su trojica a koliko vidim, Coyne je mrtav... Inače Rees ne bi bio ovdje. A

sada me, molim vas, prije nego što odemo do zatvora, šerife, ostavite nekoliko minuta sama.

Šerif upitno pogleda Quadea. Ovaj je slutio što Ellis namjerava i ni sam ne znajući postupa li ispravno, kimnuo je u znak pristanka.

Izašli su iz bankareva ureda i pričekali u prednjoj prostori.

— Što je ovo? Pa to je kupoprodajni ugovor! — začudeno će Rees pogledavši papir što mu ga je malo prije pružio Ellis. — Glenn Ellis mi je prodao moj nekadašnji ranč za smiješnu cijenu od jednog dolara!

U tom trenutku odjekne u bankarevu uredu pucanj.

Šerif Halsey pojuri do vrata i otvorivši ih ostade zapanjen na pragu.

— Glenn Ellis je sam sebi presudio — reče potom i zatvori za sobom vrata bankareva ureda.

— Slutio sam da će tako postupiti — tiho će general Carrington. — Mislim da ste i vi slično predosjećali. Barem je prije smrti ispravio dio nepravde koju je nanio Reesu.

Izašavši iz banke, šerif je ispričao građanima što se zbivalo unutra i obećao im da će i ostali razbojnici brzo biti uhvaćeni.

— Ako sada svi odu do „Buck's Stora“ i pokušaju ih opkoliti, razbojnici će se razbjeliti čim ih ugledaju u daljini

— zabrinuto će Smoky. — Trebalo bi da mi krenemo prvi, a ostali da nas slijede za dvadesetak minuta.

Quade kimne i prenese šerifu Smokyjev prijedlog. Halsey je pristao i tako su ljudi s ranča Skull ubrzo krenuli iz grada.

XI

Kad su ugledali „Buck's Store“, sunce je već bilo na zapadu i nebo se ljeskalo obasjano crvenim bojama. Jahali su otprilike sat i pol, žureći se da što prije stignu do odredišta.

Quade je zaustavio konja i skrenuo prema borovima odakle se pružao vidik na duguljastu zgradu s kosim krovom. Nije nikoga vidio. Izvadio je dalekozor i pogledom pretražio dio po dio dvorišta, ali nije mogao otkriti bilo što sumnjivo.

— Pogledaj, Chet — javi se malo kasnije general. — Što je to tamo na krovu, iza dimnjaka?

I šerif je izvadio dalekozor i pažljivo pogledao.

Upravo u tom trenutku pojavio se iza dimnjaka neki čovjek i naslonio laktovima na krov. U rukama mu je zablistala vinčesterka obasjana zalazećim suncem.

— To je vjerojatno Danny Brent. Sudeći po opisu, koliko mogu odavde razabrati, to bi

morao biti on – zaključio Carrington spustivši dalekozor što mu ga je dodao Quade.

– On je očito na straži – reče Quade. – Ako mu se previše približimo, odmah će nas opaziti i na vrijeme upozoriti ostale.

Smoky je pregledao svoju pušku i uvjerivši se da je sve u redu predložio:

– Bit će najbolje da požurite, a ako onaj momak gore kod dimnjaka pokuša pucati u vas, spriječit ću ga. Možete se osloniti na starog Smokyja – doda smiješeći se.

Quade, general i Rees podbođe konje i pojuriše prema zgradi.

Tek što su krenuli, opazio ih je razbojnik zaklonjen dimnjakom i počeo pucati. Metak se zario među noge Quadeova konja, ali životinja, već navikla na takve zgode, nije se prestrašila već je jurila naprijed kao da se ništa nije dogodilo.

Smoky nešto tiho promrmlja i nanišanivši opali. Ubrzo potom opsuje spoznavši da je metak raznio samo vrh dimnjaka. Razbojnik je opalio i upozoren Smokyjevim pucnjem sklonio se trenutak iza dimnjaka. Smoky je iskoristio priliku i napunio pušku. Kad se razbojnik pojavio iza dimnjaka i zapucao, Smoky je ponovo naci-ljao i opalio. Ovaj put nije promašio.

Razbojnik je zateturao, ispuštio iz ruke pušku i pao.

Smoky ponovo zapuca i podbode konja.

Quade, general i Rees jurili su prema zgradi. Odjednom su se otvorila vrata i neko izbačeno tamno klupko pade desetak metara pred Quadeom.

Shvativši da je to eksploziv, Quade brzo skrene konja u drugom smjeru. Snašao se u posljednji čas, jer je trenutak kasnije snažna eksplozija proparala zrak i uskovitlani pijesak i kamenje stvoriše gusti veo prašine.

Quadeov konj, ovaj put ipak preplašen, propne se i pojuri prema zgradi. Pred samom zgradom Quade skoči s konja zategnuvši čvrsto uzde, dok je general sve vrijeme pucao prema ulaznim vratima kako bi mecima spriječio razbojnike u zgradi da provire i obaspu Quadea mecima.

– Hej! Momci! – poviče Quade domogavši se ulaznih vrata. – Izadite i predajte se! Za petnaestak minuta stići će potjera i onda ste gotovi! Bolje da se prije predate?

Carrington i Rees domogli su se također zaklona i sjahali, držeći revolvere spremne za pucanje.

– Ako se predamo vama, postoji mogućnost da preživimo, je li tako? – javi se glas iz kuće.

– Živjet ćete barem još nekoliko dana, ali ćete poslije, to je sigurno – odgovori Quade. – Nemojte se nadati da biste mogli izbjeći smrt vješanjem!

– U redu, ja dolazim – javio se čovjek koji bi, sudeći po glasu, mogao biti Tully O'Hara.

Crvenokosi je čovjek izašao, brzo se osvrnuo oko sebe i očito smatrajući Quadea kao najopasnijim od trojice ljudi što ih je zatekao vani, brzim je pokretom bacio prema njemu smotuljak eksploziva.

Quade se munjevito bacio u stranu i skočivši potom na noge htjede zapucati upravo u trenutku kada se začuo generalov revolver. Gotovo u isti čas dok je metak iz generalova revolvera usmrtio O'Hara, začula se eksplozija. Quadea, koji se ponovo bacio na tlo, prekrila je prašina.

– Tully, jesi li živ? – upita netko iz zgrade.

– Ne, nije – mirno će Carington.

Quade se prikrade vratima i duboko udahne.

– Hej, ti, unutra! Bit će najbolje da se predaš – poviče predradnik ranča Skull. – Ako se predaš, pružit ćemo ti priliku da ti se pravedno sudi. Nije li to pošteno?

– Otkuda ste saznali da smo ovdje? – upita odjednom čovjek iznutra koji je po svemu sudeći bio Rick Bates.

– Tvoj nam je polubrat sve rekao – poviče Quade. – Kada smo ga stavili pred gotov čin, sve nam je ispričao i potom se ubio. Ako te ne objese, bit ćeš osuđen na doživotnu robiju. Želiš li možda da ti Clay

Rees ispriča kako je lijepo u zatvorskim kamenolomima?

– Slušaj, momče – javi se Bates. – Ne znam s kime govorim a i svejedno mi je, samo želim da mi se pruži prilika. Želiš li se boriti sa mnom?

– Kako to zamišljaš?

– Ostavit ću novac u kući – predloži Bates. – Ako ja pobijedim, dopustit ćete mi da odjašem i ponesem ga sa sobom. Prije nego tvoji drugovi krenu, dopustit će mi da odmaknem i tek tada ćete krenuti za mnom. Ne bih htio ostatak svoga života provesti u zatvoru. Radije ću umrijeti odmah ili se pokušati izvući...

– A što ako ne pristanem?

– upita Quade.

– Unutra sa mnom su Buck Sandoval i njegove tri djevojke... Nadam se da ti to dovoljno govori.

Quade udahne, svjestan da je dvoboj neizbježan ako želi spriječiti razbojnika da ubije djevojke. Što se tiče Sandovala, taj nije ni zaslužio da se čovjek za njega bori, ali djevojke uistinu nisu ni za što krive i Quade, poznat po osjećaju za dobro i pravedno, nije mogao dopustiti da stradaju nevine.

– U redu, pristajem – uzdahnuvši će Quade. – Obećavam i u ime svojih prijatelja, a što se tiče ljudi iz potjere...

– Dolazim! – poviče razbojnik i pojavi se na vratima.

Na uskom koščatom licu, u okvirenom tamnom kosom, koža izgleda kao nategnuta preko kostiju. Visok je i vrlo mršav, a tamna odjeća naglašava nešto tajanstveno i zloslutno što zrači iz njegove pojave.

Pogledavši Quadea, zloban smiješak zaigrao je oko njegovih usana a u pogledu se nazorala odlučnost da po svaku cijenu pobijedi. Odmaknuo se desetak metara od Quadea i spreman da u svakom trenutku zapuca mirno rekao:

— Netko neka kaže kada da pucamo!

Quade je bio miran. Previše je toga u životu prošao i doživio da bi ga mogao zavarati zastrašujući izgled očito iskusna revolveraša, koji je vjerojatno navikao da svojim izgledom izazove nesigurnost u protivnika.

— Sad! — poviče general.

Obojica istodobno potegnuše revolvere. Dok je pucao, Quade je opazio bljesak iz protivnikova revolvera i osjetio kako mu je metak prozujio tik uz obraz.

Bates sklopi ruke na prsima, okrene se i ispustivši revolver iz ruke padne na zemlju.

Quade gotovo nesvjesnom kretnjom napuni revolver i pogleda Smokyja koji je zaustavio konja pokraj njega.

— Znači, gotovo je — nasmiješi se starac. — Nisam ni trenutka sumnjao u tebe.

— Smijemo li izaći? — začuje se nečiji preplašeni glas iz kuće.

Netko je bolno zastenjao.

— Čini se da umirem — javi se Buck. — Nešto mi razdire trbuh. Oooohhh, što je to?

— To ti je kazna za ono što si nam razbojнике natovarao na vrat — poviče Smoky. — Nadam se da ćeš nas se cijelog života sjećati i žaliti zbog svega što si učinio, jer inače ti se ovo, prijatelju, ne bi dogodilo...

Carrington je ušao u zgradu i izašao s nekoliko sivih vrećica.

— Evo novca — reče spustivši vrećice na zemlju.

— Kako bi bilo da posudimo nekoliko novčanica i priredimo Clayu lijepo vjenčanje? — nasmije se Smoky.

— Sumnjam da će sve ići tako brzo — reče mladić stresavši glavom.

— Samo požuri, jer ubrzo se moramo vratiti na ranč Skull. Čeka nas mnogo posla. Ipak, takav događaj kao što je tvoje vjenčanje nikako ne bismo htjeli propustiti. Moraš priznati da smo i mi donekle zaslužni za to — doda Smoky smiješeći se.

Rees se nasmijsao i obećao da će sve učiniti kako bi starog Crawforda nagovorio da mu što prije dade ruku svoje kćerke.

U daljini su ugledali ljude iz potjere kako im se približavaju.

Nebo se rumenjelo na horizontu.

— Samo požuri, mladiću, jer inače ću ja porazgovarati s tvojim budućim tastom — nasmiješi se Smoky i namigne Qua-

deu vidjevši začuđeno mladićevo lice.

Clay Rees se konačno osjećao slobodnim da započne novi život. Sjena prošlosti više ga neće slijediti. Pred njim je novi život uz Myrnu.

KRAJ

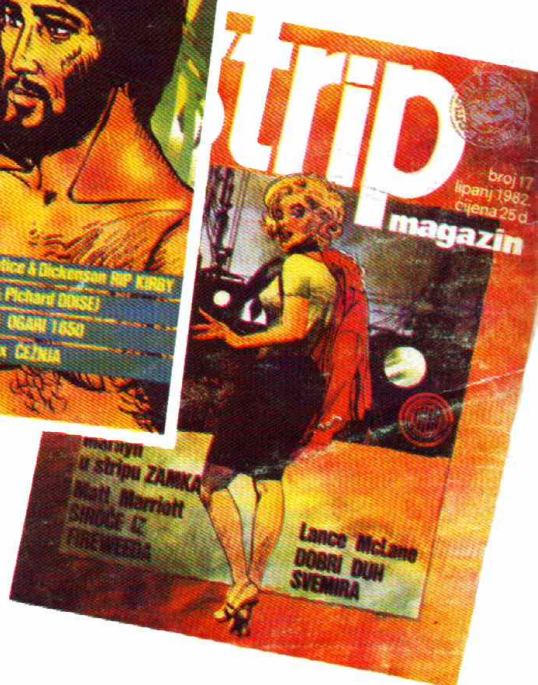
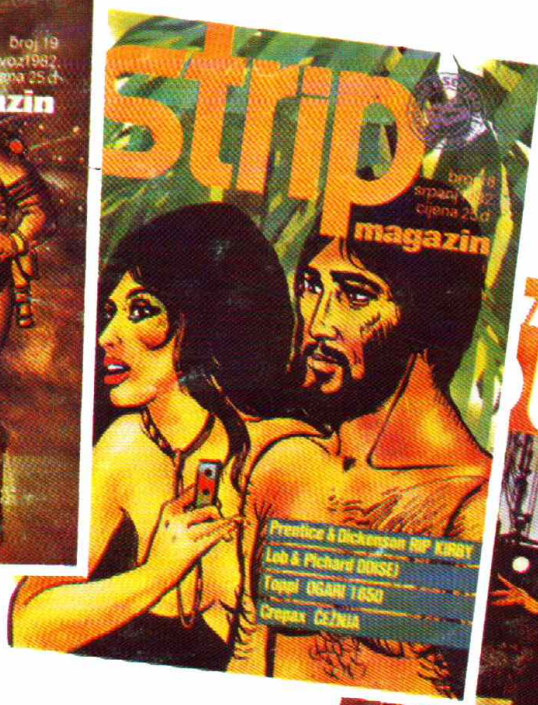
U PRIPREMI:

G. F. Unger:
ZA SVOJOM ZVIJEZDOM

Ako volite strip, onda je to

strip
magazin